

VESTITORUL

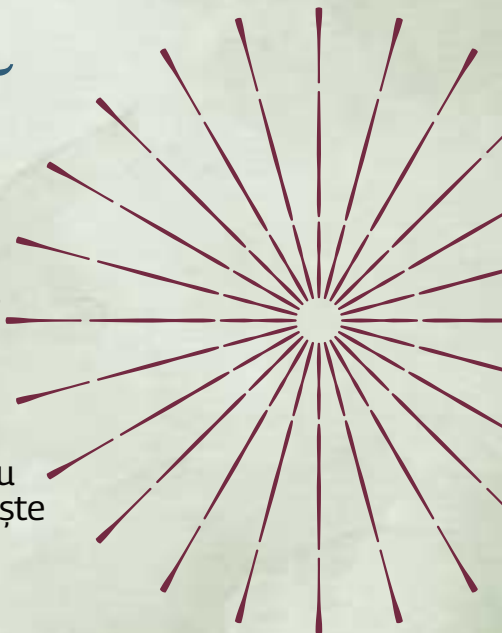
EVANGHELIEI HARULUI

Exemplar gratuit

*Însufletește-Ți lucrarea în cursul anilor, Doamne!... în
mânia Ta, adu-Ți aminte de îndurările Tale! (Hab. 3:2)*

TREZIREA SPIRITUALĂ

- Ce este **trezirea**, care sunt trăsăturile ei biblice și motivațiile în rugăciunea pentru trezire?
- Cum ar trebui să ne rugăm pentru trezire spirituală și **pe cine** folosește Dumnezeu în trezire?

ROBERT M.
M'CHEYNE

Revărsarea
Duhului Sfânt

WILLIAM
REID

Predică
pentru trezire

JONATHAN
EDWARDS

Efectele
trezirii

CE ESTE TREZIREA?

Horatius Bonar (1808-1889)

Ce este o trezire? Strict vorbind, este restaurarea vieții care a fost pierdută și, în acest sens, se aplică doar Bisericii lui Dumnezeu.¹ Dar atunci când termenul este folosit în vorbirea mai comună, el face referire la *întoarcerea multor oameni la Dumnezeu*. La fel cum convertirea este întoarcerea unui suflet la Dumnezeu, o trezire este o repetare a aceluiași proces spiritual în cazul a mii de oameni. Trezirea este convertire la scară largă. Este ceea ce s-a petrecut în timpul apostolilor, la Cincizecime, când trei mii de oameni au fost convertiți la o singură predică. Este ceea ce a avut loc la Corint, Tesalonic și Efes, când, la predicarea apostolilor, mulțimi de oameni au crezut și s-au întors la Domnul. Iată la ce ne referim prin trezire! Atât timp cât ea corespunde acestor circumstanțe biblice, cât este corectă – noi o apărăm. Dar dacă se îndepărtează de precedentul scriptural sau este inconsecventă regulii biblice, noi nu o apărăm. Să vină oponenții trezirilor și să ne întâlnească aici. Noi suntem gata să aplicăm acest test; oare ei sunt? Testul este unul echitabil și satisfăcător. Ei nu trebuie să se teamă de el, dacă își doresc adevărul.

Putem presupune existența unor obiecții oneste față de treziri. Dacă ele produc imoralitate, dacă seamănă răzvrătire, dacă hrănesc purtarea desfrânătă

sau dacă sunt cuiburi ale ipocriziei, atunci astfel de treziri sunt vrednice să fie condamnate. Dar oare sunt ele așa? Au produs ele astfel de roade rele? I-au făcut pe oameni să fie niște cetățeni răi, niște stăpâni răi, părinți sau copii răi? I-au transformat pe oamenii serioși în bețivani, pe cei curați în desfrânați, pe cei împăciuitori în niște rebeli, pe cei respectuoși în blasfemiatori, și pe cei loiali în niște ticăloși? Cresc ei numărul celor din pușcării, sau îl scad? Umplu sau golesc ei cârciumile din țară? Sunt acești oameni niște agitatori sociali sau unii care liniștesc spiritul partizan? Cresc ei sau scad numărul infractorilor și al înfrăcțiunilor?

Haideți să răspundem la aceste întrebări citând câteva afirmații. Oriunde vine trezirea, spiritul partizan încețază, iar vrăjmașii se îmbrățișează reciproc, astfel că un judecător papistaș ajunge să mărturisească despre îmbunătățirea minunată a situației din regiunea lui, în această privință. Bețiile de la nunți și înmormântări nu doar că încețază, ci acele întâlniri se transformă în strângeri pentru laudă și rugăciune, astfel că nu se mai aude vorbindu-se despre scenele brutale de bătăi și vărsare de sânge în astfel de situații, cum era până atunci. Mii de bețivi au devenit abstenenți acum; mii de blasfemiatori s-au întors

de la profanitatea lor; întreg aspectul moral al familiilor, satelor și orașelor s-a schimbat în bine. Sute de catolici se întorc de la superstițiile lor; sute de unitarieni² îl primesc pe Domnul Isus ca Dumnezeu; bietele femeii imorale se întorc de la viețile lor stricate; cârciumile se închid printre cei pe care obișnuiam să îi vedem ca „masele de stricați”, lucru care n-a avut loc prin vreunul din eforturile anterioare.

Astfel, vom vedea că rezultatele trezirilor din Irlanda au fost bune, nu rele – bune din punct de vedere religios, moral și social. Tendințele lor sunt toate în direcția corectă. Așa că, chiar dacă am admite tot ce s-a spus împotriva lor și dacă am accepta complet lucrurile pe care noi le etichetăm ca extravagante,³ ba chiar dacă am presupune că, în anumite cazuri, ar fi existat un amestec de ipocrizie și amăgire, o mare parte a balanței înclină totuși în favoarea lor. Ele au scăzut infracționalitatea, au transformat beția în abstenență, înșelăciunea în cinste, scandalurile în bună conviețuire și ura în dragoste. Ele au făcut din cetățenii răi niște oameni buni, din neveste și bărbați răi au făcut unii buni, din patroni răi au făcut patroni buni, din părinți răi au făcut părinți buni, din copii răi au făcut copii buni și din simpli formalisti religioși au făcut închinători devotați și fervenți.

Iată rezultatele. „După roadele lor îi veți cunoaște” (Matei 7:20). Oare acestea sunt lucrările Satanei? Sunt ele lucruri

de jos sau de sus? Sunt ele pământești sau cerești? Dacă ar fi lucrările Satanei, atunci împărăția lui este dezbinată, iar el luptă împotriva propriilor interese (Matei 12:25).

Trebuie observat de asemenea că oamenii cu adevărat religioși, care au vizitat locurile trezirilor, sunt toți convinși că lucrarea este de la Dumnezeu. Vrajmașii lor sunt printre cei necredincioși și profani. Preoții papistași sunt împotriva lor. Cârciumarii sunt împotriva lor. Unitarienii sunt împotriva lor. Iubitorii de plăceri sunt împotriva lor. Și totuși, acestea sunt lucrurile care vorbesc atât de categoric în favoarea acestor treziri.

Este clar că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, nu a omului sau a Satanei. Dumnezeu S-a ridicat să facă o lucrare în vremurile noastre, care să fie vrednică de Numele Lui – o lucrare glorioasă în care instrumentele umane sunt lăsate deoparte și în care Duhul Sfânt este indiscutabil marele Lucrător. O lucrare ca aceasta nu va fi ușor de distrus. Ea nu va fi pusă la pământ prin batjocuri, nici nu va avea de suferit prin caracterizarea greșită, nici furată prin ostilitatea protestanților formalisti sau a catolicilor mândri. Aruncați-vă mâinile pline de nisip în acest torent, voi, vrajmași ai lui Hristos – vor putea oare acestea să împiedice tumultul lui biruitor? Ridicați diguri pe Nil de la Thebes la Alexandria – îi vor opri acestea revărsarea peste maluri? Aduceți-vă carele puternice în această conflagrație divină care strălucește arzând

acum în Ulster – veți putea stinge o singură scânteie? Trimiteți-vă Balaamii, voi, profeți mincinoși ai presei, voi, Balaicii Moabului! Așezați-i pe orice munte verde, de la Donegal până în Downpatrick, și spuneți-le, „Vino și blestemă-mi

pe Iacov! Vino și defăimă-mi pe Israel!” (Num. 23:7) – căci ce alt răspuns poate veni decât acesta: „Cum să-l blestem eu pe cel ce nu-l blestemă Dumnezeu? Cum să-l defăimez eu pe cel ce nu-l defăimează Domnul?” (Num. 23:8)?

Fragment din *Authentic Records of Revival, Now in Progress in the United Kingdom*, ed. William Reid, London: James Nisbet and Co., 1860.

Horatius Bonar (1808-1889): predicator prezbiterian scoțian și prolific autor de cărți, imnuri și broșuri creștine; s-a născut la Edinburgh, Scoția.

Note bibliografice și explicative

- (1) Ce este trezirea? O putem defini ca o perioadă de o binecuvântare și acțiune neobișnuită în viața Bisericii creștine. Desigur, în principal și prin definiție, o trezire este ceva ce se petrece mai întâi în Biserică și printre creștini, printre credincioși. O repet, acest lucru este valabil prin definiție. Ea este trezire, anume ceva este revigorat și, când spui asta, vrei să spui că există ceva prezent care are viață. Dar viața a început să se risipească, să slăbească, astfel că ea ajunge aproape pe moarte; iar unii oameni au spus: „Acela este mort, s-a zis cu el”, pentru că nu mai pot vedea cine știe ce semne ale vieții și acțiunii. Trezirea înseamnă revigorare, stimularea vieții, aducerea ei din nou la suprafață. Acest lucru are loc în primul rând în Biserica lui Dumnezeu, printre credincioși, și doar în al doilea rând este ceva care îi afectează și pe cei din afara ei. Acesta este un aspect foarte important pentru că această definiție ne ajută să facem, odată pentru totdeauna, diferența între o trezire și o campanie evanghelică. (David Martyn Lloyd-Jones, *Revival*, p. 99).
- (2) unitarieni - membrii diferitelor grupuri de anti-trinitarieni; aceștia și-au avut originea în Arius din Alexandria (250/56-336 d.Hr.), care a respins dumnezeirea lui Hristos, ca și alții din secolele ulterioare; Faustus Socinus (1539-1604) a devenit liderul anti-trinitarienilor din Ungaria și Polonia în perioada Reformei din Europa; toți unitarienii resping doctrina Trinității și au respins tot mai mult autoritatea Bibliei și elementele supranaturale.
- (3) extravagante – ceva ce trece dincolo de limitele normale de comportament.

* * *

O, fraților, ce ar simți această inimă dacă aș ști că există printre voi câțiva care s-ar duce acasă și s-ar ruga pentru o trezire a religiei – oameni a căror credință este suficient de mare și a căror dragoste este suficient de fierbinte ca să îi ducă de la acest moment la mijlocirile *neîncetate*, cerând ca Dumnezeu să vină printre noi și să facă lucruri minunate aici, ca în generațiile anterioare! – *Charles Spurgeon*

MOTIVAȚII PENTRU TREZIRE

David Martyn Lloyd-Jones (1899-1981)

„Moise I-a zis Domnului: ‚Iată, Tu îmi zici: Du pe poporul acesta!’ Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine. Însă, Tu ai zis: ‚Eu te cunosc pe nume, și ai căpătat trecere înaintea Mea!’ Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul aceasta este poporul Tău!’ Domnul i-a răspuns: ‚Voi merge Eu însumi cu tine, și îți voi da odihnă’. Moise I-a zis: ‚Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici. Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi, și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?’ Domnul i-a zis lui Moise: ‚Voi face și ceea ce-mi ceri acum, căci ai căpătat trecere înaintea Mea, și te cunosc pe nume!’” (Exod 33:12-17).

Dacă citești istoria marilor treziri din trecut și despre oamenii pe care Dumnezeu i-a folosit cel mai mult, și dacă îi veți studia în perioada de dinaintea trezirii, când ei se rugau și mijloceau, veți descoperi invariabil că ei erau animați de exact aceleași motivații pe care le vedem aici, în cazul lui Moise.

Așadar, trebuie să ne fie foarte clară chestiunea aceasta a motivațiilor. Eu vă chem să vă rugați pentru trezire. Da, dar de ce să vă rugați pentru trezire? De ce să se roage cineva pentru trezire?

Răspunsul care ni se dă aici în primul rând este acesta: o preocupare pentru gloria lui Dumnezeu. O veți găsi la sfârșitul versetului 13: „Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta, arată-mi căile Tale; atunci Te voi cunoaște și voi avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul aceasta este poporul Tău!” Aceasta este

motivația. Iată motivul. Moise era preocupat în primul rând de gloria lui Dumnezeu. Dar veți vedea că el a folosit constant acest argument particular înaintea lui Dumnezeu... El este preocupat de Numele și, ca să zicem așa, de reputația și gloria lui Dumnezeu.

Acesta este lucrul pe care îl subliniază el în repetate rânduri. „Neamul acesta”, spune el, „este poporul Tău”. În fapt, el spune că cinstea și gloria lui Dumnezeu sunt implicate în această situație. Ei sunt, la urma urmei, poporul Lui: ei au pretins asta pentru că El le dăduse indicații ale acestui lucru, căci îi scosese din Egipt într-o manieră minunată și miraculoasă. El îi purtase prin Marea Roșie; oare avea acum să îi părăsească aici, în pustie? Ce vor zice egiptenii? Ce vor spune celelalte popoare? A eșuat El? El le-a fâgăduit lucruri mari; ar

putea El să nu le împlinească? Se poate oare ca El să nu le ducă la bun sfârșit? Moise îi sugerează lui Dumnezeu că, în toată această situație, în joc este pusă gloria lui Dumnezeu, onoarea Lui...

Iată ceea ce contează, nu-i așa? La urma urmei, Biserica este Biserica lui Dumnezeu. „Ea este noua Lui creație, prin apă și prin Cuvânt”. Noi suntem poporul special al lui Dumnezeu, și iată de ce El ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2:9). Desigur, El a făcut aceasta pentru ca noi să vestim laudele Lui, perfecțiunile Lui, virtuțile Lui. De aceea, trebuie să fim preocupați în primul rând de această chestiune, datorită Numelui, gloriei și a cinstei lui Dumnezeu însuși. Fie că ne place sau nu, este un fapt clar că lumea Îl percepe pe Dumnezeu însuși, pe Domnul Isus Hristos și toată credința creștină prin intermediul a ceea ce ea vede în noi. Noi suntem reprezentanții Lui; noi suntem poporul care a luat asupra lui Numele Său; noi suntem poporul care vorbește despre El – iar omul din afara Bisericii o privește ca reprezentativă pentru Dumnezeu. De aceea, eu spun că noi trebuie să imităm exemplul lui Moise, așa cum îl vedem aici. Principala noastră preocupare trebuie să fie *gloria lui Dumnezeu*... Putem fi siguri că acesta este lucrul pe care trebuie să îl vedem din nou. Noi suntem atât de subiectivi în abordarea noastră, gândindu-ne mereu la noi înșine. Dar nu așa trebuie să ne rugăm pentru trezire. În primul rând, trebuie

să fim preocupați de *Dumnezeu, de gloria, cinstea și Numele Lui*.

Pentru mine, aceasta este esența subiectului. Treceți prin marile rugăciuni din Vechiul Testament, și o veți vedea mereu acolo. Acești oameni au avut o pasiune pentru Dumnezeu; ei treceau prin necazuri și erau nefericiți pentru că acest Dumnezeu măreț nu primea închinarea de care era vrednic. Iar ei se rugau la Dumnezeu pentru Numele Lui, pentru gloria Sa, cerându-I să-Și apere propriul Nume, să Se ridice și să îi risipească pe dușmanii Lui. Acesta este primul lucru.

Apoi al doilea lucru – și el trebuie să survină mereu al doilea, niciodată primul – este o *preocupare pentru onoarea Bisericii*... Eu cred că nu există nicio nădejde de trezire până ce noi toți nu ajungem în punctul în care să începem să uităm de noi înșine și să fim preocupați de Biserică, trupul lui Dumnezeu, poporul Lui de aici, de pe pământ. Multe dintre rugăciunile noastre sunt subiective și centrate pe noi înșine. Avem problemele și greutățile noastre și, până să le vedem rezolvate, ajungem obosiți și epuizați, și nu ne mai rugăm pentru Biserică - [mă gândesc doar la] binecuvântarea *mea*, la nevoia *mea*, la treaba asta a *mea*, la lucrul acela al *meu*. Eu nu sunt aici aspru și lipsit de blândete; Dumnezeu a făgăduit că Se va ocupa de problemele noastre. Dar ce loc ocupă Biserica în rugăciunile și mijloacile noastre? Trecem oare dincolo de familiile noastre și de nevoile proprii?

Noi stăm înaintea lumii și spunem că singura nădejde a ei este creștinismul. Noi spunem că Biserica și doar Biserica are mesajul de care lumea are atâtă nevoie...

Apoi, desigur, al treilea motiv este că Moise este preocupat de păgânii care sunt în afara poporului Domnului. El vrea ca aceștia să cunoască ceva: „Cum se va ști că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi, și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău, de toate popoarele de pe fața pământului?” (Exod 33:16).

Iată motivațiile rugăciunii pentru trezire: Numele, cinstea și gloria lui Dumnezeu, și binele Bisericii, care este a Lui. Da, și apoi pentru binele oamenilor din afară, care batjocoresc, râd și ridiculizează mântuirea. „O, Dumnezeule”, spun copiii Lui, unul după altul, „ridică-Te și fă-i să tacă. Fă ceva ca să le putem spune: „Tăceți, liniștiți-vă și renunțați la asta”.

„Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu” (Ps. 46:10). Aceasta este rugăciunea poporului lui Dumnezeu. Cei credincioși își îndreaptă privirile către cei ce sunt în afară. Și găsiți ilustrații ale acestui lucru peste tot în Biblie, fiind valabil în viețile tuturor celor care au simțit povara stării spirituale a Bisericii și ale căror inimi sunt zdrobite pentru că ei văd că Numele lui Dumnezeu este batjocorit. O, veți găsi acest lucru aici, exprimat într-un limbaj categoric, uneori

atât de categoric încât anumiți oameni sunt tulburați de psalmii de imprecăție.¹ Dar psalmii de imprecăție sunt doar o expresie a zelului pe care acești oameni îl au pentru slava lui Dumnezeu. „Să piară păcătoșii de pe pământ”, spune Psalmul 104... Aceasta nu era o dorință după răzbunare personală. *Era dovada că psalmistul era mistuit de o pasiune pentru Dumnezeu, pentru slava Lui și pentru Numele Lui cel mare.* Există ceva greșit în noi când nu simțim această dorință în interiorul nostru, anume ca Dumnezeu să vină și să facă ceva care să oprească gurile și limbile blasfemiatorilor aroganți din zilele noastre, care spun cuvinte amăgitoare la radio și la televiziune – acești așa-zisi filozofi, acești oameni păgâni și aroganți. Nu simțim în noi câteodată această dorință, ca ei să știe că Dumnezeu este Dumnezeu și că El este Dumnezeul cel veșnic?...

De aceea, acest lucru ar trebui să ne facă să ne întrebăm dacă suntem preocupați câtuși de puțin de acești oameni din afara Bisericii. Starea spirituală a Bisericii trebuie să fie groaznică dacă ea ar fi formată dintr-un grup de oameni respectabili și foarte drăguți, care nu au nicio preocupare pentru oamenii din lume, pentru oamenii care trec pe lângă ei, și care merg înainte indiferenți față de urătenia, ignoranța și nebunia acestora. Noi nu vrem doar ca acești batjocoritori să fie reduși la tăcere, ci ar trebui să ne dorim ca acești bărbați și aceste femei, care sunt ca niște oi fără un păstor,

să primească lumină ca să li se deschidă ochii, să înceapă să vadă starea în care se găsesc și să fie eliberați din cătușele nelegiuirii, ale infamiei, viciilor și nebulniei. Oare suntem cu adevărat preocupați de soarta unor astfel de oameni și ne rugăm lui Dumnezeu ca El să facă ceva pentru ca ei să fie influențați și afectați?

Așa cum înțeleg eu, acestea sunt cele trei motive principale care l-au animat pe Moise când el a adus aceste cereri înaintea lui Dumnezeu.

Mai există ceva ce ar trebui să observăm aici, anume felul în care el s-a rugat. Am văzut deja pentru ce s-a rugat; am văzut de ce s-a rugat pentru acele lucruri; haideți acum să vedem care a fost felul în care s-a rugat. Dacă am avut vreodată nevoie de învățătură în acest sens, aici ne este dată.

Există anumite elemente care se regăsesc mereu în toate marile rugăciuni biblice, și prima caracteristică a rugăciunii lui Moise este *îndrăzneala* ei, încrederea ei. Aici nu există niciun pic de ezitare. Aici vedem o încredere liniștită. O, dați-mi voie să folosesc termenul acesta: există aici o „îndrăzneală sfântă”. Aceasta este marea trăsătură a tuturor rugăciunilor care au primit răspuns de la Dumnezeu. Bineînțeles, ea este inevitabilă. Nu te poți ruga cu adevărat, cu atât mai puțin să mijlocești, dacă nu ai o siguranță că ești primit și dacă nu știi care este calea către locul preasfânt. Dacă te așezi pe genunchi, îți aduci

aminte de păcatele tale și te întrebi ce poți face ca să scapi de ele; dacă trebuie să îți petreci tot timpul rugându-te pentru iertare, întrebându-te dacă Dumnezeu ascultă sau nu – cum te poți ruga? Cum poți să mijlocești cum a mijlocit Moise aici? Nu, ci Moise a stat față în față cu Dumnezeu; el a fost sigur; el a fost caracterizat de o îndrăzneală sfântă. Așa cum am văzut, Dumnezeu i-a dat dovezi ale apropierei Sale, astfel că Moise a fost în stare să vorbească cu încredere și siguranță...

Dar există un al doilea aspect, care este foarte valoros și interesant, anume *elementul argumentării* care intervine aici. Rugăciunea lui este foarte îndrăzneată, dar este foarte sinceră. Vreau să vă aduc aminte de acest lucru. „Moise I-a zis Domnului, Iată...” – ceea ce înseamnă în realitate că el argumenta înaintea lui Dumnezeu. „Iată, Tu îmi zici: Du pe poporul acesta!’ Și nu-mi arăți pe cine vei trimite cu mine. Însă, Tu ai zis...” Vedeți voi, el îi aduce aminte lui Dumnezeu de ceea ce El spusese. El are o discuție argumentată cu Dumnezeu: „Însă Tu ai zis: ‚Eu te cunosc pe nume, și ai căpătat trecere înaintea Mea!’ Acum...”, spune Moise, ca și cum I-ar fi zis lui Dumnezeu: „Doamne, fii logic, fii consecvent, du la îndeplinire propriile angajamente. Nu poți să îmi zici asta, după care să nu faci nimic”. „Acum, dacă am căpătat trecere înaintea Ta...” – își continuă el argumentul, „arată-mi că-ile Tale; atunci Te voi cunoaște și voi

avea trecere înaintea Ta. Și gândește-Te că neamul aceasta este poporul Tău!”. Apoi spune în versetul 16: „Cum se va ști” – dacă Tu nu faci asta – „că am căpătat trecere înaintea Ta, eu și poporul Tău? Oare nu când vei merge Tu cu noi, și când prin aceasta vom fi deosebiți, eu și poporul Tău...” El s-a rugat argumentat lui Dumnezeu. El I-a adus aminte lui Dumnezeu de făgăduințele Lui și a ple-dat înaintea Lui în lumina acestora. El spune, „O, Dumnezeule, nu vezi că, de-vreme ce ai spus asta, trebuie să faci ceva...?”

Cineva ar putea să întrebe: Este corect să vorbești așa cu Dumnezeu? Nu este asta înfatuare? Nu, căci aceste lucruri merg împreună. Autorul Epistolei către Evrei, care a vorbit atât de mult despre calea ce ne este deschisă ca să mergem cu îndrăzneală la tronul de har, ne aduce aminte în același timp să facem mereu acest lucru cu reverență și frică sfântă. Aici totul este corect. Ce se petrece aici este că noi nu vedem un om sub Lege vorbindu-I Legiutorului. Nu, ci aici este un copil care vorbește cu tatăl lui. Iar copilășul își ia libertatea să meargă la tatăl lui, o libertate pe care un adult care nu este copilul acestuia nu ar îndrăzni să o aibă. O, da, aici vorbește un copil, și el știe acest lucru. Dumnezeu îi vorbește, ca să zicem așa, față către față, iar Moise știe asta. El vine cu dragostea, reverența și temerea lui sfântă, și îndrăznește să își aducă argumentul înaintea Domnului. El spune: „Tu ai

spus asta, așa că...”

Un alt lucru pe care trebuie să îl observăm despre rugăciune este specificitatea ei, natura ei directă. Observați că Moise nu vine cu o rugăciune generală, nedefinită și vagă. Nu, el se focalizează pe singura mare nevoie. Bineînțeles, el s-a închinat lui Dumnezeu; da, el a avut reverența și temerea sfântă; dar în acest moment, el se concentrează pe acest singur lucru: această prezență a lui Dumnezeu. El nu voia să plece fără ea. El spune: „Nu mă voi mișca dacă Tu nu vii cu noi. Trebuie să vii cu noi”. El își aduce motivele și insistă înaintea Lui cu toate aceste argumente.

Și dacă aș vorbi despre mine însumi, eu nu mă voi simți fericit și încurajat până nu simt că Biserica se focalizează pe acest lucru: *rugăciunea pentru trezire*. Dar noi încă nu am ajuns acolo. Încă suntem în starea în care hotărâm în comitetele noastre să facem una, să facem alta, și Îi cerem lui Dumnezeu să binecuvânteze ce am făcut. Nu, nu există nimic nădejde dacă continuăm așa. *Trebuie* să ne rugăm pentru acel singur lucru. Trebuie să simțim această povară, trebuie să vedem aceasta ca singura nădejde, și trebuie să ne concentrăm pe ea, să continuăm să ne rugăm – să cerem specific, focalizat, argumentat și întotdeauna cu simțământul urgenței.

Aici, Moise este ca Iacov în Geneza 32. Acest element apare mereu în adevărata mijlocire. „Nu Te voi lăsa să pleci”, a spus Iacov. Trebuie să merg înainte.

Dimineata sosea; el se luptase toată noaptea. „Lasă-Mă să plec”.

„Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta”. Aici vedem *urgența*. Citiți marile rugăciuni din Biblie, și veți vedea mereu urgența în ele. În Faptele Apostolilor 4, citim despre creștini că I-au cerut lui Dumnezeu să acționeze „acum!” „O, Doamne”, au spus ei, „în lumina acestui lucru, în situația în care ne găsim acum, fă acest lucru. Dă-ne o indicație, dă-ne niște semne, fă-ne în stare să mărturisim cu această îndrăzneală sfântă, și să aducem mărturie despre înviere, despre care ei ne interzic să mai vorbim”. Iată urgența rugăciunii. Moise continuă să se întoarcă la asta, să repete și să exprime această urgență a rugăciunii în forme și din unghiuri diferite. Dar totul se concentra pe acest singur lucru: „Dacă nu mergi Tu însuși cu noi, nu ne lăsa să plecăm de aici”. Este ca și cum ar fi insistat cu urgență: „Nu Te voi lăsa să pleci”.

Eu zic că există unele lecții pe care le

putem extrage din acest pasaj. Noi ne spunem rugăciunile, dar ne-am rugat vreodată cu adevărat? Am trăit câtuși de puțin o astfel de întâlnire cu Dumnezeu? Avem siguranța iertării păcatelor noastre? Suntem eliberați de noi înșine și de preocuparea cu noi înșine ca să putem mijloci? Avem o povară reală pentru *gloria lui Dumnezeu* și pentru numele Bisericii? Avem această preocupare pentru cei din afară? Pledăm oare înaintea lui Dumnezeu pentru Numele Lui, ca urmare a făgăduințelor Lui de a ne auzi și de a ne răspunde? O, Dumnezeul meu, fă-ne mijlocitori ca Moise!

Nu este de niciun folos ca vreunul dintre noi să spună, „Ah, dar el a fost un om cu totul excepțional”. Așa cum am văzut în istoria trezirilor, Dumnezeu a folosit oameni neimportanți exact în același fel în care El l-a folosit aici pe Moise... Oricare dintre noi poate fi folosit astfel. Fie ca Dumnezeu să ne facă mijlocitori ca Moise.

Fragment din *“Revival”* by David Martin Lloyd-Jones; copyright ©1987, p. 187-198.

Folosit cu permisiunea Crossway, o lucrare editorială a Good News Publishers, Wheaton, IL 60187, www.crossway.org.

David Martyn Lloyd-Jones (1899-1981): cunoscut predicator expozitiv și slujitor la Westminster Chapel, Londra, Anglia, 1938-68; s-a născut în Țara Galilor, Marea Britanie.

Note bibliografice și explicative

(1) imprecăție – care exprimă un blestem sau invocă să vină un rău asupra cuiva.

* * *

N-aș spune un cuvânt apăsător dacă nu m-aș simți nevoit să fac asta, dar sunt forțat să le aduc aminte fraților noștri să îl lase pe Dumnezeu să trimită ce trezire vrea

El, căci ei nu vor fi exonerati de vinovăția groaznică ce stă asupra lor pentru că au fost leneși și nepăsători în ultimii 20 de ani. Toți cei care sunt în viață acum să fie mântuiți, dar cum rămâne cu cei care au fost condamnați în timp ce noi am dormit? Fie ca Dumnezeu să strângă acum la El mulțimi de păcătoși, dar cine va da socoteală pentru sângele celor care au fost aruncați în veșnicie în timp ce noi am continuat să trăim nepăsători, mulțumiți să înaintăm pe calea politeții și a rutinei plictisitoare, niciodată plângând pentru păcătoși, nici agonizând pentru sufletele oamenilor. – *Charles Spurgeon*

* * *

Nu putem fi prea zeloși pentru mântuirea până și a unui singur om dintre cei pierduți. Eu cred că nu cunoaștem aproape nimic din acea compasiune adâncă și din acea dragoste profundă pentru această lume muribundă, lucruri pe care noi, sfinții, ar trebui să le simțim întotdeauna. – *Horatius Bonar*

PREGĂTIREA PENTRU TREZIRE

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

„Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?” (Amos 3:3).

Dacă vrem să avem parte de prezența lui Dumnezeu, este necesar să fim învoiți cu El [să acceptăm termenii Lui, n.tr.]. Trebuie să fim învoiți cu Dumnezeu ca *scop al existenței noastre creștine*. Dumnezeu ne-a creat pentru Sine, ca să vestim lauda Sa. Principalul țel al creștinului este ca, fiind răscumpărat cu sânge prețios, să trăiască pentru Hristos, nu pentru sine. O, fraților! Mă tem că nu suntem învoiți cu Dumnezeu în aceasta. Trebuie să spun acest lucru, oricât de dureros ar fi: există mulți preținși credincioși, iar unii sunt aici, în această biserică, și ei par să creadă că

principalul scop al existenței lor creștine este să ajungă cumva în Rai, să strângă pe cât de mulți bani pot aici, pe pământ, și să le lase o avere cât mai mare copiilor, după moartea lor. Eu spun că ei vor să ajungă în Rai pentru că, în egoismul lor, ei includ acest scop în planurile harului divin. Dar eu mă întreb: dacă a merge în Rai nu ar servi fericirii lor, oare le-ar mai păsa atât de mult să meargă acolo; dacă ar merge acolo doar pentru slava lui Dumnezeu – căci felul lor de a trăi pe pământ este întotdeauna acesta: „Ce voi mânca? Ce voi bea? Cu ce mă voi îmbrăca?” (cf. Matei

6:31). Religia nu le judecă niciodată această gândire. Ei pot judeca, pot cântări, pot plănuși și pot face așa încât să strângă bani, dar ei n-au niciun plan despre cum să Îl slujească pe Dumnezeu. Cauza lui Dumnezeu rareori își face loc în gândurile lor. Ei se vor strădui să se asigure că vor contribui câtuși de puțin la cauza adevărului și la extinderea Împărăției Răscumppărilor. Ei se vor preocupa să ia aminte la religie atât timp cât pot să o pretindă în cea mai economică măsură, dar nimic mai mult. Nu mă veți auzi vorbind atât de nebunește încât să spun că n-ar fi drept și vrednic de laudă ca un om să caute să strângă bani ca să acopere nevoile familiei sale sau chiar să le lase copiilor lui o moștenire după moartea lui, căci așa ceva este drept și corect. Dar ori de câte ori acest lucru ajunge să fie principala lui preocupare, și eu sunt convins că aceasta este principala preocupare a multor preținși creștini, astfel de oameni uită ai cui sunt și pe cine sunt chemați să slujească. Ei trăiesc pentru sine; ei au uitat cine este Cel ce a spus: „știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumppărați” (1 Petru 1:18).

O, mă rog lui Dumnezeu să mă facă să simt că sunt al Lui, că fiecare fir de păr de pe cap Îi este consacrat și că fiecare picătură de sânge este dedicată cauzei Lui. Și mă rog, frați și surori, să puteți simți același lucru – pentru ca egoismul să moară în voi, ca să puteți fi în

stare să spuneți fără să mințiți câtuși de puțin: „Nu am de ce să mă preocup, nici pentru ce să trăiesc în această lume, decât ca să Îl proslăvesc pe Dumnezeu și să răspândesc în jur aroma Numelui Mântuitorului meu”. Nu ne putem aștepta să avem parte de binecuvântarea Domnului dacă nu suntem învoiți cu El în acest aspect. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Este și voia noastră acum?

Știu că am în jurul meu multe inimi credincioase care vor spune, „dorința mea este ca, fie că trăiesc, fie că mor, Hristos să fie proslăvit în mine”. Dacă toți avem același gând, Dumnezeu va umbla cu noi. Dar oricine are alte preocupări și o inimă împărțită, acela este o piedică și o rană pentru înaintarea noastră. N-ar fi nicio pierdere dacă am fi lipșiți de astfel de persoane, ci un beneficiu spiritual pentru întreaga cauză dacă acest pom mort ar fi aruncat afară...

Dacă vrem ca Dumnezeu să fie cu noi, trebuie să conștientizăm nevoia reală a convertirii sufletelor. Dumnezeu spune că sufletele sunt foarte prețioase, iar cuvintele Lui sunt acestea: „Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu, și veți trăi” (Ezec. 18:32). Suntem de acord cu Dumnezeu în acest lucru? Dumnezeu nostru spune că sufletele sunt atât de prețioase încât, dacă un om ar putea câștiga întreaga lume, dar și-ar pierde sufletul, ar pierde totul. Avem același gând cu El în

acest lucru? În Persoana lui Hristos, Dumnezeu nostru a plâns pentru Ierusalim, vărsând lacrimi pentru acea cetate care avea să fie aruncată în flăcări. Plângem și noi? Avem și noi compasiune?... Ne sunt tulburate sufletele într-o agonie a durerii pentru că oamenii îi întorc spatele lui Dumnezeu și știm că ei voi pieri în păcatele lor? Dacă, dimpotrivă, am spune că „noi suntem în siguranță, că nu ne interesează dacă alții sunt aduși să Îl cunoască pe Hristos”, atunci nu suntem învoiți cu Dumnezeu, iar El nu va lucra prin noi. Așa sunteți voi, cei care nutriți această indiferență, această letargie blestemată, cauza durerii, a poverii și a piedicii noastre. Dumnezeu să vă ierte și să vă stârnească să simțiți că inimile voastre nu se pot odihni până ce bieții păcătoși sunt smulși ca niște mlădițe din foc (Amos 4:11). Avem aici atitudinea lui Dumnezeu?

Dacă vrem ca Domnul să fie cu noi, trebuie să fim învoiți cu El în ce privește mijloacele ce trebuie folosite în trezire.

Noi știm că mijlocul primordial este propovăduirea lui Hristos. Noi nu vrem nicio altă doctrină decât cea pe care am primit-o – Hristos înălțat pe crucea Lui, asemenea șarpelui de aramă înălțat pe lemn (Num. 21:9). Acesta este remediul în care credem în această casă de rugăciune. Alții pot să aleagă muzica suavă, picturile, veșmintele, apa botezului, confirmarea sau ritualurile omenești; noi suntem

dezgustați de acestea și le detestăm. În ceea ce ne privește, singura noastră nădejde se găsește în doctrina unui Substitut pentru păcătoși, marele adevăr al ispășirii, adevărul glorios că Hristos Isus a venit în lume ca să îi caute și să îi mântuiască pe cei păcătoși. Eu cred că în aceasta suntem de același gând cu Dumnezeu: predicarea lui Hristos este calea prin care credincioșii vor fi mântuiți.

Marele agent al lui Dumnezeu este Duhul Sfânt. Fraților, noi știm că nu ne dorim ca păcătoșii să fie convertiți prin persuasiunea noastră; noi nu îi vrem aduși înapoi în biserică prin tot soiul de atracții. Noi ne dorim lucrarea Duhului și doar lucrarea Duhului. Noi nu vrem să ne plecăm genunchiul nici măcar odată în rugăciune, cu atât mai puțin zi de zi, doar ca să căpătăm o simplă agitație; noi ne-am despărțit de așa ceva și ne vom descurca fără ea, prin harul lui Dumnezeu. Dar mi-aș da ochii dacă aș putea ști că însuși Duhul Sfânt va veni și va arăta ce poate face Dumnezeu în transformarea inimilor de piatră în inimi de carne. În acest lucru, eu cred că suntem de acord cu Dumnezeu.

Dar calea prin care Dumnezeu binecuvântează Biserica este prin intermediul tuturor membrilor ei. Mulțimile trebuie să fie hrănite, dar nu doar prin mâna lui Hristos: „a frânt pâinile și le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărțit noroadelor” (Matei 14:19). Aveți aceeași

gândire aici? Mă tem că nu. Mulți dintre voi sunteți implicați în lucrări utile, și vreau să mă laud cu voi azi, pentru că nu mi-am închipuit niciodată că mă voi întâlni cu un popor atât de apostolic în zelul lui așa cum majoritatea dintre voi ați fost. M-am minunat și inima mea s-a bucurat când am văzut jertfirea de sine a unora dintre cei mai săraci dintre voi, pe care ați făcut-o pentru Hristos: ce zel, ce entuziasm ați demonstrat în răspândirea Numelui Mântuitorului! Totuși, unii dintre cei de aici nu fac *nimic*: aveți un nume că trăiți, dar mă tem că sunteți morți. Pe voi vă văd rareori la întâlnirile de rugăciune – chiar pe unii dintre membrii bisericii, persoane despre care știu că nu au neapărat de lucru acasă sau la locul de muncă, ci sunteți astfel din cauza indiferenței voastre clare față de cauza lui Dumnezeu. Unii dintre voi nu sunteți niciodată stârniți la zel și la fapte bune. Este ceva că veniți și ne ascultați, și pentru asta suntem recunoscători. Dar pentru ceea ce nu faceți, pentru asta plângem noi... temându-ne că suntem împiedicați în eforturile noastre de a lărgi Împărăția Mântuitorului pentru că, priviți ca biserică, nu suntem învoiți cu privire la planul lui Dumnezeu. Noi suntem împiedicați până ce fiecare om din biserică va spune: „Mă voi dedica Domnului oștirilor de azi înainte! Dacă este ceva de făcut, chiar și să fiu ușier la casa lui Dumnezeu, iată-mă”...

Și totuși, dragi prieteni, oare suntem toți convinși azi de starea noastră total neajutorată în această lucrare?

Am auzit o frază interesantă acum câteva zile. Vorbind cu un predicator wesleyan,¹ i-am spus: „Denominația voastră n-a crescut anul trecut. De regulă, voi creșteți mult numeric. Nu ați fost niciodată mai bogați ca acum. Predicatorii voștri nu au fost niciodată atât de bine educați; n-ați avut niciodată capele atât de bune ca acum; și totuși, niciodată nu ați avut atât de puțin succes. Ce se întâmplă cu voi? Ce faceți știind acestea? Ce zic frații voștri despre această situație?” El m-a mângâiat mult prin răspunsul lui, spunându-mi: „Situația noastră ne-a așezat pe genunchi. Îi mulțumim lui Dumnezeu că suntem conștienți de starea aceasta și că nu ne arătăm mulțumiți cu ea. Am avut o zi a smeririi și sper”, a spus el, „că unii dintre noi s-au smerit suficient încât să fie binecuvântați”. Aici se găsește un mare adevăr, în acea ultimă frază, „s-au smerit suficient încât să fie binecuvântați”. Eu mă tem că unii dintre noi nu se smeresc niciodată suficient de mult încât să fie binecuvântați. Când cineva spune, „O, da, ne descurcăm foarte bine, nu mai vrem nicio trezire”, mă tem că un astfel de om nu s-a smerit suficient ca să fie binecuvântat. Iar când noi ne rugăm lui Dumnezeu având mândrie în noi, când ne înălțăm pe noi înșine, când avem încredere în zelul nostru sau chiar în puterea rugăciunilor

noastre, nu ne-am smerit suficient încât să fim binecuvântați. O biserică smerită va fi o biserică binecuvântată. O biserică dornică să își mărturisească greșelile și eșecurile, și să stea la piciorul crucii lui Hristos, se află într-o stare în care va primi favoarea Domnului. De aceea, eu sper că aici suntem de acord cu Dumnezeu în ce privește totala noastră nevrednicie și neajutorare, așa încât să Îl căutăm pe El și doar pe El.

Vă chem pe toți să vă supuneți lui Dumnezeu în acest lucru astfel ca, dacă vreun lucru bun va fi făcut, dacă vreo convertire va avea loc, toată slava să Îi fie dată Lui. Trezirile au fost adesea furate fie de persoane care s-au lăudat că nu știu care predicator a fost mijlocul prin care ele au venit sau, ca în cazul Irlandei de Nord, prin a se lăuda că lucrarea a fost făcută fără predicatori. Notați că acea trezire s-a oprit când era mai în toi, și a fost afectată grav pentru că a fost transformată într-un fel de curiozitate, un lucru la care oamenii să se holbeze și de care să se minuneze acasă și departe de casă. Lui Dumnezeu nu Îi pasă să lucreze spre onoarea oamenilor – slujitori sau nu – sau a bisericilor. Dacă noi am spune, „A, păi, mi-ar plăcea să văd prezența lui Dumnezeu cu noi ca să avem multe convertiri și să punem acest lucru în ziare și să spunem că, așa stau lucrurile la Tabernacle”, n-ar trebui să ne dorim o binecuvântare în felul acesta. Cununi!

Cununi! Cununi! Da, dar toate pentru Tine, Isuse! Lauri și coroane, dar niciuna pentru om, ci toate pentru Cel a cărui dreaptă și ale cărui mâini sfinte L-au făcut biruitor. Toți trebuie să fim de acord cu aceste lucruri, și sper că suntem.

Haideți acum să lăsăm deoparte toate acele lucruri care Îl insultă pe Dumnezeu nostru. Înainte ca Dumnezeu să Se înfățișeze pe Muntele Sinai, copiii lui Israel trebuiau să se spele timp de trei zile. Înainte ca Israel să ia în posesie odihna făgăduită a Canaanului, Iosua a trebuit să se asigure că ei erau purificați prin ritualul tăierii împrejur. De fiecare dată când Dumnezeu Și-a vizitat poporul, El a cerut întotdeauna de la ei un fel de purificare pregătitoare pentru ca ei să poată fi potriviți să intre în prezența Lui, căci doi nu pot merge împreună dacă nu se învoiesc și dacă cel necurat nu vrea să se spele (Amos 3:3). Vă voi oferi câteva sugestii aici, pentru a ne cerceta ca să vedem dacă nu cumva există ceva în noi pentru care Dumnezeu să nu vrea să Se apropie de noi. Nu vă pot predica aici la întâmplare, ci vreau să pun această sarcină în mâna fiecărui om, ca să își predice propriei persoane. Citim că în zilele marii plângeri, fiecare om plângea, fiecare bărbat, fiecare femeie, fiecare copil; fiecare familie. Așa trebuie să stea lucrurile și aici.

Oare există mândrie în mine? Mă

umflu în pene cu talentul meu, cu avuția mea, cu succesul sau caracterul meu? Doamne, spală-mă de acest lucru... căci nimeni nu va spune vreodată că Dumnezeu și sufletul mândru pot fi prieteni. El „le dă har celor smeriți” (1 Petru 5:5). În ceea ce îl privește pe cel mândru, El îl cunoaște „de departe” (Ps. 138:6) și nu îi va permite să se apropie de El.

Oare sunt leneș? Îmi irotesc ore întregi pe care, altfel, le-aș putea folosi la ceva bun? Am oare hărnicia fluturului, care zboară din floare în floare, dar nu bea niciun pic de miere din ele? Sau pe cea a albinei, care, oriunde merge, strânge o vistierie de miere dulce? Doamne, Tu îmi cunoști sufletul. Tu mă înțelegi. Oare fac puțin acolo unde ar trebui să fac mult? Culeg oare puțin dintr-o semănătură bogată? Mi-am ascuns talantul într-un ștergar? Mi-am cheltuit acel talant pentru mine, în loc să îl cheltui pentru Tine? Sufletele leneșe nu pot umbla cu Dumnezeu! „Tatăl Meu lucrează”, a spus Isus, „și Eu lucrez” (Ioan 5:17); iar voi, cei care stați leneși în piață, puteți sta acolo cu diavolul, dar nu cu Dumnezeu. Fiecare frate care se face vinovat de asta să se spele de lenevia lui.

Oare mă fac vinovat de a fi luresc? Acesta este păcatul groaznic de trist al multora din biserică. Mă întovărășesc cu oameni care nu îmi sunt de niciun folos? Sunt văzut acolo unde Domnul meu n-ar fi mers? Iubesc recreațiile care nu

îmi dau mângâiere când mă gândesc la ele și în care nu m-aș implica niciodată, dacă m-aș gândi că Hristos ar veni în timp ce eu aș fi implicat în ele? Sunt eu luresc în atitudine ca și în haine? Sunt eu la fel de arătos, flușturistic și frivol ca oamenii din lume? Dacă da, dacă iubesc lumea, „dragostea Tatălui nu este în mine” (1 Ioan 2:15), așa că El nu poate umbla cu mine, căci nu suntem învoiți.

Oare sunt lacom? Sunt eu un zgârie-brânză? Oare primul meu gând este nu să Îl onorez pe Dumnezeu, ci cum să îmi strâng avere? Când îmi strâng avere, uit să o folosesc ca un bun ispravnic? Dacă da, atunci Dumnezeu nu este învoit cu mine, eu sunt un tâlhar al lucrurilor pe care El mi le dă, m-am semețit considerându-mă stăpân, nu rob, iar Dumnezeu nu va umbla cu mine până ce eu nu voi începe să simt că nu sunt stăpân peste viața proprie, ci sunt al Lui, și că trebuie să folosesc tot ce am [în frica de Domnul].

Oare am o atitudine mânioasă? Sunt aspru față de frații mei? Nutresc vreo invidie față de cei mai buni ca mine sau vreun dispreț față de cei mai slabi? Dacă da, Dumnezeu nu poate umbla cu mine, căci El urăște invidia și orice batjocură la adresa săracului Îi este dezgustătoare.

Oare există vreo poftă în mine? Mă complac în poftele firii pământești? Sunt preocupat de poftele carnale prin care sufletul meu suferă? Dacă da, Dumnezeu nu va umbla cu mine, căci deșertăciunea, lăcomia, beția și umblarea

după firea pământească îl despart pe credincios de Dumnezeu lui: aceste lucruri nu se potrivesc unui creștin. Înaintea marii sărbători a azimelor, părintele evreu trebuia să măture fiecare bucată de drojdie din casă. Atât de grijuliu trebuia să fie și atât de grijuliu este evreul până în ziua de azi, încât ia o candelă și mătură în fiecare ceașcă și pe fiecare sertar; chiar dacă acolo se poate să nu fi fost pusă niciodată mâncare, el se teme ca nu cumva, printr-un accident, o fărâmă de drojdie să rămână ascunsă pe undeva prin casă. Așadar, din pivniță până în vârful casei, el curăță temeinic întreaga casă pentru a alunga de acolo aluatul cel vechi. Așa să facem și noi!

Nu îmi pot imagina că veți face aceste lucruri ca efect al bietelor mele cuvinte,

ci, dacă sufletul meu ar putea să vă vorbească iar Dumnezeu să binecuvânteze cuvintele mele, veți face această curățire. În ce mă privește, eu strig către Domnul meu ca, dacă există vreun lucru care poate să mă facă mai potrivit să fiu mesagerul lui Dumnezeu față de voi și față de fiii oamenilor, oricât de dureros ar fi procesul pregătitor, eu Îi cer ca, în bunătatea Lui, să nu mă scutească de curățare. Dacă El primește mai multă cinste prin boala mea, prin necazuri mari, prin musturarea mea, așa să fie! Să vină toate aceste lucruri! Ele vor fi bucuria mea, și va fi încântarea mea să le primesc. Vă rog, exprimați-vă aceeași dorință: „Doamne, fă-mă potrivit să fiu mijlocul proslăvirii Tale”.

Fragment din predica rostită în dimineața din 30 Octombrie 1864
la Metropolitan Tabernacle, Newington.

Charles H. Spurgeon (1834-1892): predicator baptist englez, cel mai citit predicator din istoria Bisericii; s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia.

Note bibliografice și explicative

(1) Wesleyan – un ucenic al lui John Wesley, potrivit tradiției metodiste.

* * *

Trezirea îi face pe oameni să își găsească refugiu în Crucea lui Hristos. Țelul trezirii nu sunt suspinele sau strigătele în agonia sufletului, ci lumina care vine prin credința adevărată și vie în Domnul Isus. – *John R. de Witt*

SĂ NE RUGĂM CERÂND LUCRAREA DUHULUI

James W. Alexander (1804-1859)

Dacă vrem să avem parte de o trezire puternică și fără egal, nevoia noastră specială este ca întreaga Biserică să se așeze pe genunchi înaintea lui Dumnezeu. Trezirile din trecut ar trebui să crească tânjirile noastre. „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului; deschide-ți gura larg, și ți-o voi umple!” (Ps. 81:10). Mii de oameni au fost strânși deja într-un singur loc pentru rugăciune, dar când „Duhul harului și al rugăciunii” este turnat peste marele grup de creștini, ei fiind atinși de milă pentru pustiirile Ierusalimului spiritual, se va adevăra acel cuvânt care spune: „Tu Te vei scula și vei avea milă de Sion; căci este vremea să te înduri de el, a venit vremea hotărâtă pentru el. Căci robii Tăi iubesc pietrele Sionului, și le este milă de țărâna lui” (Ps. 102:13-14). O, dacă poporul lui Dumnezeu s-ar trezi să vadă ce privilegiu este să strige către Dumnezeu, cerându-I acest dar măreț!

Deschide-ți mintea, cititor credincios, față de adevărul extraordinar că Dumnezeu are o disponibilitate infinită să răspundă la rugăciunea prin care I se cere darul care, de la trimiterea Fiului Său, este cel mai mare dintre toate darurile Sale. „Deci, dacă voi, care sunteți

răi, știți să le dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri le va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13). O, părinte! Cântărește bine acest verset binecuvântat: aici găsești ceea ce își descoperă sensul în inima ta! Ce este Dumnezeu atât de dispus să dăruiască? Este ceea ce garantează și aplică toate beneficiile mijlocirii lui Hristos, ceea ce face ca trezirile să aibă loc; este Duhul Sfânt! Oare nu ar trebui ca toți ucenicii din întreaga lume să se plece înaintea tronului de har, implorându-L pe Dumnezeu ca, de dragul lui Hristos, să le dea acest răspuns atotcuprinzător? Doar la El ne îndreptăm noi privirile, căci la El este „suflarea de viață” (Mal. 2:15). Dar noi cerem în Numele lui Hristos, căci chiar acest Nume înseamnă „Unsul”, iar ungerea care curge de la El, Capul, peste toate membrele Lui, este chiar acest dar, Duhul Sfânt, „pentru că Dumnezeu nu-I dă Duhul cu măsură” (Ioan 3:34). El are acest dar fără măsură, și Îl are pentru Biserica Lui - iar oamenii Îl pot cere în rugăciune în Numele Lui. Îndreaptă-ți gândurile câteva clipe către acest dar măreț, iar rugăciunile tale vor fi ajutate.

1. Revărsarea Duhului este posibilă.

Așa cum Moise „a turnat asupra capului lui Aaron din untdelemnul pentru ungere” (Lev. 8:12), Dumnezeu toarnă ungerea Duhului Său peste capul Marelui nostru Preot. Și așa cum tămâia ceremonială curgea „pe marginea veșmintelor” preotului (Ps. 133:2), darul Duhului vine peste toți credincioșii. „Ungerea pe care ați primit-o de la El”, spune apostolul Ioan, „rămâne în voi” (1 Ioan 2:27). Dar turnarea este uneori neobișnuit de mare, până la revărsare. Unii au o problemă cu acest termen, care este totuși foarte biblic și consacrat în Biserică. Printre făgăduințele făcute Israelului pentru ziua de apoi, Domnul spune: „nu le voi mai ascunde Fața Mea, căci voi turna Duhul Meu pentru casa lui Israel, zice Domnul Dumnezeu” (Ezec. 39:29). Comentariul apostolic aplică la vremurile Noului Testament cuvintele unui alt profet: „voi turna Duhul Meu peste orice făptură” (Ioel 2:28); și în alt loc: „Iată, voi turna duhul meu peste voi” (Prov. 1:23).

Ideea prezentată clar este cea a unei revărsări bogate. Să cerem această revărsare! Domnul Isus i-a mângâiat pe ucenicii Lui întristați prin făgăduința acestui dar ca rezultat al înălțării Lui: „dacă Mă duc, vi-L voi trimite” (Ioan 16:7). El a trimis acest Mângâietor. O, cât de bună și glorioasă a fost prima Cincizecime! „Odată ce... a primit de la Tatăl făgăduința Duhului Sfânt”, a spus apostolul Petru, „a turnat ce vedeți și auziți” (F.A.

2:33). Dintr-o dată s-a auzit un sunet din Cer, ca al unui vânt puternic, care a umplut casa unde ei erau strânși, „și toți s-au umplut de Duh Sfânt” (F.A. 2:4). Nu ratați să observați că cei credincioși erau uniți în rugăciune cerând tocmai acest dar, ascultând de porunca Domnului ca ei să „aștepte făgăduința Tatălui” (cf. F.A. 1:4-5, 14; 2:1).

Darul a continuat să fie dat sub predicarea din biserica primară: „S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul” (F.A. 10:44). După mulți ani, același apostol se referă la faptul cunoscut că „Duhul Sfânt [a fost] trimis din Cer” (1 Petru 1:12). Fiecare trezire deosebită și seceriș bogat de suflete a venit de la același Duh și a fost cerut prin aceeași rugăciune insistentă. De aceea, cereți Duhul!

2. Influența Duhului Sfânt al lui Dumnezeu este peste măsură de puternică. Noi cerem ceva puternic și revoluționar. Noi Îl cerem pe Cel atotputernic. Un oraș rău și o lume rea nu se vor su-pune nimănui care să aibă o putere inferioară. Ce încurajare că „Domnul Dumnezeu este Stânca veacurilor” (Isaia 26:4). Acest adevăr este la fel de aplicabil trezirii Bisericii ca rezidirii Templului: „Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor” (Zah. 4:6). Creștinii să nu mai dispere după convertirea păcătoșilor trufași, chiar a celui mai ticălos dintre ticăloșii din cele mai

pângărite și mai sângeroase locuri, ca și cum ne-am aștepta că primim ca răspuns la rugăciunile noastre doar un fel de acțiune slabă, firavă. „Evanghelia noastră”, spune apostolul Neamurilor, „v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală” (1 Tes. 1:5). Acesta este temeiul nădejdi noastre când slujitorii Cuvântului propovăduiesc vestea bună astfel încât predicarea să se facă „într-o dovadă dată de Duhul și de putere” (1 Cor. 2:4). Fie ca Dumnezeu să ne dea eliberarea de necredință în ce privește puterea Duhului Sfânt, în eficacitatea deosebită a adevărului!

3. Duhul, pe care noi îl cerem, este Autorul regenerării și al sfințirii. Dacă Dumnezeu ne dă aceste lucruri cu o măsură mare, nu încape îndoială că trezirea noastră va fi completă. „Ce este născut din Duh, este duh” (Ioan 3:5-6, 8). Toți credincioșii răsună de aceeași laudă: „El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3:5). Privește către miile de oameni cu totul orbi față de realitățile spirituale, și întreabă-te: Ce putem cere pentru ei care să fie atât de indispensabil și important cum este Duhul Sfânt, care va „dovedi [sau convinge] lumea de păcat, neprihănire și judecată” (Ioan 16:8)? El este la fel de capabil să îl convertească

pe ucigaș sau pe femeia păcătoasă ca și pe fariseul bisericos, la fel de capabil să regenereze o mie de oameni după cum poate să regenereze unul singur. Cine este suficient de treaz față de nevoia de a-L implora pe Dumnezeu să convertească o mulțime de păcătoși?

Orice trezire a Bisericii stimulează creșterea în sfințenie; orice recuperare a unui nepocăit înseamnă începutul sfințirii lui. În cazul amândurora avem nevoie de darul Duhului, și avem nevoie de El acum. Avem nevoie ca El să frângă puterea păcatului în cei ce se consideră creștini și să ținuiască pe cruce poftele lor, căci dar prin această influență putem să facem „să moară faptele trupului” (Rom. 8:13). Unii dintre primii credincioși au fost anterior niște păcătoși groaznici, „dar”, spune apostolul Pavel, „ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru” (1 Cor. 6:11). Nădejdea, bucuria, dragostea, acțiunea consecventă și succesul sunt roadele aceluiași Duh (Rom. 5:5; 1 Tes. 1:6). Cu alte cuvinte, Duhul lui Dumnezeu este Duhul trezirii. Rugăciunea fierbinte, zilnică și unită a poporului lui Hristos pentru acest dar înălțat pune o onoare asupra lui Dumnezeu într-o măsură remarcabilă. Noi avem deja motiv să observăm cât de clar binecuvântează El străduințele care încep prin rugăciune. Dragi frați, să nu ratăm

să vedem dovada, nici să nu eșuăm să mergem pe calea pe care suntem îndemnați prin providența lui Dumnezeu și prin Duhul.

4. Duhul Sfânt trimite acele daruri necesare pentru o lucrare eficace.

Când darurile miraculoase au fost necesare, ele nu au fost reținute. Toată inspirația, înțelepciunea și slujirea sunt din aceeași sursă. Așa sunt și trăsăturile calificative obișnuite pentru slujire cerute în umblarea zilnică a creștinului zelos care caută să mântuiască suflete. „Sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora” (1 Cor. 12:6-7). Domnul a făgăduit că Duhul le va da ucenicilor Lui ce să vorbească atunci când aveau să fie duși la judecată (Luca 12:12). La fel le umple Duhul binecuvântat al lui Dumnezeu inimile și buzele pentru slujirea obișnuită! Apostolii înșiși au cerut în rugăciune „să li se dea cuvânt” (Efes. 6:19), iar o biserică ce se roagă va avea o lucrare și membri curajoși și iubitori în mărturisirea și propovăduirea Domnului lor. Rugăciunile care aduc de sus astfel de influențe sunt ele însele lucrate de Dumnezeu când credincioșii, rămânând în dragostea lui Dumnezeu, „se roagă prin Duhul” (Iuda 20) în același timp. Iată cât de dependenți suntem de Duhul Sfânt al lui Dumnezeu pentru orice lucru. Este clar că harul a început

lucrarea, harul o păstrează vie, și harul o poate purta înainte și o poate extinde.

Fraților, trebuie să ne rugăm cum nu ne-am mai rugat niciodată. Absența succesului este cauzată de dorințele și cere-rile noastre reci. Noi nu suntem limitați în Dumnezeu, ci în gândurile și nădej-dile noastre mărunte. Noi nu avem parte de trezire pentru că nu o cerem (Iacov 4:2). Dacă ne-am aflat sub o influență adâncă și serioasă a puterii, bogăției și credincioșiei divine, „cum ar urmări unul singur o mie din ei, și cum ar pune doi pe fugă zece mii” (Deut. 32:30)! Lec-ția pe care trezirea are trebui să ne-o dea este cea a îndatoririi de a fi insistenți în rugăciunea pentru o revărsare mai mare și mai glorioasă a Duhului Sfânt. Când acționăm pe baza acesteia, vom vedea noi minunății ale dragostei în locul unde ne rugăm.

Deși locurile unde ne închinăm și pri-mim învățătură sunt foarte necesare, și deși toți creștinii bogați ar trebui să se simtă vinovați câtă vreme astfel de loca-șuri nu sunt construite, ele nu sunt sufi-ciente în sine. Experiența dovedește că niște clădiri bune pot rămâne goale și în ele să nu răsune glasurile predicatorilor competenți. Avem nevoie de un șoc care să scuture sufletele adormite, un impuls care să le îndemne către cercetarea de sine, o atragere puternică pentru a fi aduse la Cuvânt. Marea nevoie a celor din afara bisericii este cea a interesului,

a trezirii, a motivației; ceva care să îi facă să meargă la biserică și să le pese de sufletele lor. Reformele populare care au avut loc sub predicarea autentică au avut acest efect într-o anumită măsură. Într-adevăr, nu ne putem gândi la nimic mai probabil să trezească atenția oamenilor lumești, violenți și blasfemiatori, decât un val puternic de trezire, care lovește repetat în familiile și inimile lor ticăloase. Influențele rele sunt propagate în felul acesta – de ce nu ar fi propagate tot așa și cele bune? În întreg cercul agitat dintr-o anumită clasă socială, o singură oră va fi suficientă pentru a stârni agitația lor morbidă și pasionată după un premiu, o luptă, o crimă sau o răscoală; de ce oare aceiași oameni nu ar produce astfel de impulsuri cum s-a petrecut cu mulțimile care i-au auzit pe un Luther,¹ un Whitefield² sau un Spurgeon?³ Fie ca Dumnezeu să ne dea harul să trăim ziua când mesajele mântuirii și întâlnirile de rugăciune să fie răspândite printre cei care acum umplu cârciumile, sălile de dansuri, tavernele plăcerilor spurcate și pușcăriile! Nimic nu va produce acest lucru decât o trezire mare, fără egal; și pentru asta suntem chemați să ne rugăm. Dacă citim cu atenție ceea ce binecuvântatul nostru Domn a spus în pilda celor doi fii, vom vedea că aceștia sunt cei care nu doar că au nevoie de adevăr, ci care au acces la puterea lui:

„Adevărat vă spun că vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu” (Matei 21:28-32).

Când Dumnezeu își manifestă într-o manieră atât de remarcabilă disponibilitatea de a întoarce la Sine mari mulțimi de oameni, toți cei ce se tem de Numele Lui și iubesc sufletele oamenilor ar trebui să se plece înaintea Lui – implorându-L ca El să înflăcăreze lucrarea harului mai mult și mai profund în mulțimile de oameni depravați. La fel cum este de sigur că dragostea și credința dau naștere rugăciunii, tot așa este de sigur că rugăciunea va da naștere acțiunii... Cei orbi și plini de vicii, prin care se nasc răascoalele și care umplu pușcăriile, nu se vor înghesui să asculte Cuvântul predicat până ce o influență proaspătă și irezistibilă își va face loc prin toată populația până în înșeși locurile păcatului lor. Rugăciunea pentru o astfel de influență ne este prezentată clar ca o îndatorire. În timp ce ne rugăm, trebuie să și lucrăm. Acești copii ai celui răi nu vor să vină la lumină, așa că trebuie să fie aduși la ea. Făcând efortul concertat și cuprinzător, așa încât să nu lăsăm niciun colton neatins, și ducându-le celor pierduți vestea bună a ospățului bogat al Evangheliei care așteaptă să fie primită de ei, vom fi instrumentele pe care Dumnezeu le va folosi ca să-i „silească să intre” (cf. Luca 14:23).

James W. Alexander (1804-1859): predicator prezbiterian, fiul teologului Archibald Alexander; s-a născut la Hopewell, Virginia, SUA.

Note bibliografice și explicative

- (1) Martin Luther (1483-1546) – teolog protestant german, având rolul principal în mișcarea de reformă din Germania.
- (2) George Whitefield (1714-1770) – cel mai cunoscut evanghelist din secolul al XVIII-lea, pe care Dumnezeu l-a folosit mult în Anglia și în coloniile din America în timpul primei mari treziri.
- (3) Charles Spurgeon (1834-1892) – influent predicator baptist.

REVĂRSAREA DUHULUI SFÂNT

Robert M. M'Cheyne (1813-1843)

Diversitatea și schimbarea perpetuă par să fie imprimate asupra tuturor lucrărilor lui Dumnezeu. Schimbarea continuă este prezentă peste tot în Univers, iar varietatea lumii exterioare, de la cel mai însemnat până la cel mai mărunț obiect, dovedește înțelepciunea de nepătruns și resursele infinite ale Creatorului atotputernic și neschimbător. Această planetă pe care locuim este caracterizată de o diversitate nesfârșită, de la continente la oceane, de la munți la câmpii, cu ogoare roditoare și sălbăticie uimitoare, cu pomi, tufișuri și flori frumoase, cu lacuri ca de sticlă și râuri măiestuoase, cu cascade înspumate, ale căror ape strașnice se rostogolesc fără oprire în tunetul lor asurzitor, cu pâraiele care se furișează în meandrele lor către văile înierbate, cu regiuni întregi populate și cu pustietăți precum Sahara,

cu târgurile aglomerate și zgomotoase din orașe, și cu locurile retrase și izolate din liniștea rurală.

Popoarele pământului sunt într-o continuă schimbare; și ele sunt caracterizate de o diversitate nesfârșită, în ce privește locurile ocupate, puterea lor, poziția și gradul de civilizație. În decursul veacurilor care se scurg alene, o națiune după alta se ridică într-o poziție proeminentă și au o influență porunciitoare, își duc armatele cuceritoare peste jumătate din globul pământesc, ajung superioare în arte și știință, în literatură și comerț, dar în final se prăbușesc în decădere și pier, fiind uitate în analele istoriei. Oamenii sunt liniștiți azi, iar pacea politică, adâncă precum luna mută a nopții, se întinde peste ei, dar, dintr-o dată, ei se ridică și se tulbură ca valurile mării agitate de

furtună. Revoluția domnește. Schimbarea fără moarte și-a asumat semnul supremației, iar tronurile dinastiilor, mult timp considerate la fel de stabile ca temeliile ferme ale „dealurilor veșnice” sunt zdrobite în convulsia maselor. Coroanele celor mai puternici monarhi sunt făcute una cu țărâna, iar sceptrul imperiilor cade din strânsoarea puternică a tiranilor, care au fost o groază și o plagă pentru lume, ei fiind zdrobiți și aruncați în uitare la fel cum un copil răsfățat azvârle cât colo jucăria de care s-a plictisit.

„Lucrurile din pământ” sunt și ele expuse schimbării tăcute, convulsive și periodice. Focurile subterane par într-o zi să se fi stins, pentru a izbucni a doua zi prin gurile băloase ale vulcanilor tumultuoși. În traiectoria lui înspăimântătoare și devastatoare, cutremurul pune la pământ cele mai plăcute regiuni ale lumii, transformă orașele și satele în grămezi de ruine, iar zecile lor de mii de locuitori nefericiți sunt devorați între dinții lui și aruncați în moarte.

Anotimpurile sunt și ele în continuă schimbare – într-un loc în tăcere și gradual, iar în altul cu violență și fără să anunțe. Chiar și omul, fizic, mental și moral, este supus schimbării neîncetate. Natura și societatea sunt astfel caracterizate de o diversitate infinită, de schimbări periodice și convulsive, ca și de schimbări pașnice și mai puțin notabile.

Iar „harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire”, pare să manifeste aceleași trăsături generale și să fie supus aceluiași legi generale. Marea lucrare de trezire și convertire este împlinită în general în tăcere și gradual, prin slujirile obișnuite din biserică; dar există și perioade când, în providență¹ Lui sfântă și înțeleaptă, Dumnezeu răspunde la rugăciune „prin lucrări de temut, în neprihănire” (Ps. 65:5, lit. KJV). Imediat după o perioadă de judecată, Duhul Sfânt Se poartă asupra unei întregi comunități „ca vâjâitul unui vânt puternic” (F.A. 2:2), ca „răurile peste un ogor uscat” (Isaia 44:3), sau „ca o ploaie, care cade pe un pământ cosit” (Ps. 72:6). Inima mare a societății începe să bată și să palpitate când inima unui om – și când inimile mulțimilor de păcătoși nepăsători sunt captivate, alarmate, umplute de nerăbdare pentru mântuire, și întoarse simultan să privească spre Acela pe care L-au străpuns și să își deplângă păcatele care L-au jignit și dus în țărâna morții.

Convertirea liniștită a unui păcătos după altul sub lucrarea obișnuită a Evangheliei trebuie privită întotdeauna cu simțăminte de satisfacție și recunoștință de către slujitorii și ucenicii lui Hristos. Dar trebuie luată în calcul și o manifestare periodică de convertiri simultane a mii de oameni, pentru că era este potrivită ca să aducă o dovadă vizibilă și solemnă înaintea lumii care zace

în ticăloșie, că Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos pe același Isus, pe care ei L-au respins și răstignit; și că, în virtutea lucrării Sale divine de mijlocire,² El Și-a asumat sceptrul regal al supremației universale și trebuie să domnească până ce toți „vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor Lui” (Evrei 10:12-13). Și, având în vedere că El este „înălțat prin dreapta lui Dumnezeu” (F.A. 2:33) ca Suveranul neprihănit al lumii, chiar dacă a fost respins de ea, nu este oare rezonabil să ne așteptăm ca, din când în când, El să repete ceea ce, în Ziua Cincizecimii, a fost dovada concludentă și supremă a calității Sale mesianice și suverane? Procedând astfel, nu va uimi El sufletele adormite ale celor lumești și nepăsători, nu va câștiga El urechea celor neconvertiți și nu va zdrobi El într-o manieră remarcabilă visele strălucite de glorie, grandoare, bogăție, putere și fericire lumească, pe care le nutresc în vanitatea lor multimile de oameni care uită de Dumnezeu?

O astfel de revărsare a Duhului Sfânt va fi dintr-o dată o dovadă clară a jertfei complete și acceptate a lui Hristos, ca jertfă pentru păcat, și o „arvună” profețită a siguranței că El „Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, [ci] ca să aducă mântuirea” (Evrei 9:28), ca să „judece lumea în neprihănire” (F.A. 17:31, lit. KJV), și ca să îi dea „fiecăruia după fapta lui” (Apoc. 22:12). În fiecare epocă

a Bisericii, Dumnezeu mântuirii noastre a revărsat Duhul Sfânt în demonstrarea puterii Sale, pentru ca El să Îl proslăvească pe Isus descoperindu-L în toată plinătatea Lui față de sufletele regenerate ale mulțimilor de oameni răscumparați de El. Când „făgăduința Tatălui” (F.A. 1:4) a fost împlinită prima dată în solemna zi a primei Cincizecimi, după înălțarea lui Isus la dreapta puterii, lumea a trăit o trezire deosebită, astfel că mii de păcătoși ce se aflau în Ierusalim au fost convinși simultan de păcat și convertiți la Dumnezeu. Citim astfel că „aproape trei mii de suflete” (F.A. 2:41) s-au pocăit și au fost botezate în Numele lui Isus spre iertarea păcatelor și au primit darul Duhului Sfânt (F.A. 2:38) ca rezultat al unei singure manifestări a Crucii și a sceptrului proslăvitului Emanuel. Iar noi toți exclamăm într-un glas: „Ce binecuvântare!”

Dar cât de mulți dintre noi nutresc în același timp ideea că, deși o mărturie a lui Isus este în special necesară atunci pentru a marca inaugurarea noii dispensații, care este denumită clar „slujba Duhului” (2 Cor. 3:8), o astfel de revărsare remarcabilă a Duhului Sfânt și un număr atât de vast de convertiri simultane nu ar fi de așteptat să aibă loc ulterior? Dar, când nutrim un astfel de gând, noi spunem de fapt că Scriptura și istoria Bisericii și-ar da mâna ca să spună că așa ceva nu se mai poate petrece, pe când

Cuvântul lui Dumnezeu încă ne cere să așteptăm Duhul Sfânt ca pe „râurile pe pământul uscat” (Isaia 44:3). Astfel de „vremi de înviore” (F.A. 3:19), caracterizate de convertiri simultane și răspândite, au avut loc în repetate rânduri în istoria Bisericii, dovedind clar că trezirile religioase extraordinare și convertirile simultane nu ar trebui privite ca fiind caracteristice doar zilei Cincizecimii, ci că ele sunt parte din lucrarea obișnuită a marelui plan al harului lui Dumnezeu, spre convingerea de păcat și spre convertirea celor necredincioși și, în final, spre „ducerea multor fii la slavă” (Evrei 2:10).

Istoria Bisericii din țara noastră este o mărturie amplă și frecventă în favoarea unor astfel de treziri periodice și remarcabile; pentru o vreme, creștinii din țară au fost parțial treziți din somnul lor spiritual până și de veștile că Duhul Sfânt S-a pogorât asupra mulțimilor de locuitori din Statele Unite ale Americii. O mare trezire este încă în desfășurare acolo. Duhul lui Dumnezeu pare să Se fi coborât cu puterea Lui de trezire peste diferite localități din întreaga națiune, căci în toate părțile din țară și în toate clasele sociale pare să existe o dorință intensă și o mișcare generală de a „se ruga Domnului și de a-L căuta pe Domnul oștirilor!” (Zah. 8:21).

Religia a ajuns subiectul care a captat atenția tuturor, și toți vorbesc despre mântuirea sufletului. Presa seculară și

religioasă este înțesată de detalii ale trezirii deosebite. Sute de mii de oameni au fost convertiți. Ceea ce a spus un predicator din New York într-o predică, în 1851, despre triumful cauzei lui Hristos s-a împlinit aproape literal:

„Vine vremea când succesul Lui va fi vestit cu mai mare rapiditate decât au fost victoriile lui Napoleon, când presa va fi înțesată de mișcarea creștină din lume, când vapoarele vor ara adâncul pentru a grăbi răspândirea veștilor despre puterea Lui, când liniile electrice vor vibra de viață cerească din oraș în oraș și de pe un continent pe altul, vorbind despre trezirile religioase și despre „o țară născută într-o zi” (Isaia 66:8). Împărăția lui Hristos este pe punctul de a fi singurul lucru despre care se vorbește în lume și în fiecare piață, în fiecare loc și în fiecare ziar. La orice colț de stradă, oamenii vorbesc despre slava Împărăției Sale și despre puterea Lui, făcând cunoscute faptele Lui minunate și măreția glorioasă a Împărăției Sale”.

„Aceste cuvinte”, scrie un ziar din America, „redate ca atare, cum au fost spuse cu șapte ani în urmă, probabil rostite într-o retorică plină de pasiune, dar acum le vedem împlinite zilnic înaintea ochilor noștri”. Nădejdea este un cuvânt mic, dar unul puternic. Ea este un simbol verbal al celor mai puternice, plăcute și strășnice emoții ale minții

omului. Ea este și atot-pătrunzătoare și, de aceea, este la fel de răspândită pe cât este nevoie de ea în această lume lovită de păcat. Ea formează strălucirea soarelui copilăriei, conținutul visurilor tinereții și viziunea captivantă a anilor maturității. Ea este vara sufletului, sfeșnicul celui nefericit și odihna după truda

zilnică. Pe scurt, ea este muzica delicioasă a viitorului, care cade în note ca de flaut peste mintea tulburată, pentru că izvorăște din solitudinea nedescoperită a anilor viitori. Natura noastră este caracterizată de așteptare!

Robert Murray M'Cheyne (1813-1843): predicator prezbiterian scoțian; un păstor și evanghelist evlavios, cu o mare dragoste pentru sufletele oamenilor, a cărui lucrare a fost marcată de o sfințenie personală profundă, de rugăciune și de o predicare evanghelică puternică; s-a născut la Edinburgh, Scoția.

Note bibliografice și explicative

- (1) providența – Care sunt lucrările providenței? R. Lucrările providenței lui Dumnezeu constau din lucrările Sale sfinte, înțelepte și puternice de ocrotire și guvernare peste toate făpturile Sale și peste toate acțiunile lor. (*Spurgeon's Catechism*, Q. 11).
- (2) mijlocire – slujba de mijlocitor, ca atunci când cineva intervine între două părți ostile pentru readucerea lor într-o relație de armonie și unitate. „A fost plăcut lui Dumnezeu, în planul Lui veșnic, să Îl aleagă și să Îl trimită pe Domnul Isus Hristos, singurul Său Fiu, potrivit legământului dintre Ei doi, ca să fie Mijlocitorul între Dumnezeu și om; să fie Profet, Preot și Împărat; să fie Capul și Mântuitorul Bisericii Sale, Moștenitorul tuturor lucrurilor și Judecătorul lumii. Din veșnicie, El I-a dat Domnului Isus Hristos un popor care să fie sămânța Lui. La timpul cuvenit, acești oameni au fost răscumpărați, sunt chemați, îndreptați, sfințiți și glorificați prin El” (Mărturisirea de Credință Baptistă de la Londra, cap. 8.1); vezi de asemenea revista Vestitorul Evangheliei Harului nr. 19, *Hristos, Mijlocitorul*.

* * *

O, voi, cărora toate aceste lucruri vi se par ca un basm, care nu Îl iubiți pe Dumnezeu, nici nu Îl slujiți, vă implor să vă opriți și să vă gândiți pentru o clipă... Dumnezeu a luptat cu unii dintre voi. Ați avut momente când erați convinși de starea voastră. Probabil că acum încercați să fiți păgâni. Încercați acum să spuneți: „Iadul nu există, nici viață de apoi”. Dar asta nu vă rezolvă problema! Voi știți că există un Iad și că toate răsetele celor care caută pierzarea sufletelor voastre nu vă pot face să credeți că el nu există. Voi încercați să credeți asta câteodată, dar știți că Dumnezeu este adevărat. Nu stau să discut asta cu voi acum. Conștiința vă spune că Dumnezeu vă va pedepsi pentru păcatele voastre. Fiți siguri de asta: nu veți găsi nicio fericire în încercarea de a-L batjocori pe Duhul lui Dumnezeu. Nu aceasta este calea către fericire, stingând acele gânduri care v-ar conduce la Hristos. – *Charles Spurgeon*

CHEMĂRI SERIOASE LA TREZIRE

Charles H. Spurgeon (1834-1892)

„Tăceți, ostroave, și ascultați-Mă! Să-și învioreze popoarele puterea” (Isaia 41:1).

Nu le pot sugera creștinilor un subiect mai urgent ca acesta: trebuie să ple-dăm înaintea lui Dumnezeu ca El să des-fășoare printre noi lucrări mai mari ale harului decât am văzut până acum. Noi am citit de treziri minunate; am citit mărturiile istoriei despre minunățiile Reformei și despre modalitatea minu-nată în care Evanghelia s-a răspândit în primele două secole. Tânjim să vedem din nou același lucru sau să știm de ce nu avem parte de el și, cu îndrăzneală sfântă, *ducem dorința noastră înaintea Domnului și îl implorăm* așa cum un om îl imploră pe prietenul lui. Fie ca Dum-nezeu să ne ajute să facem asta în pute-rea Duhului Sfânt!

1. Haideți să tăcem. „Tăceți, os-troave, și ascultați-Mă!” Înaintea deschi-derii subiectului, să avem o tăcere so-lemnă, o uimire solemnă, căci vrem să vorbim cu Domnul Dumnezeu cel atot-puternic! Să nu ne deschidem gurile lup-tând împotriva înțelepciunii Sale, nici să nu le permitem inimilor noastre să pună sub semnul întrebării dragostea Lui. Ce dacă lucrurile nu par atât de străluci-toare pe cât ne-am dori noi? Domnul stă-pânește. Ce dacă El pare să întârzie? Nu

este El Domnul Dumnezeu, înaintea că-ruia o mie de ani sunt ca o zi, și care nu întârzie să împlinească făgăduința, așa cum unii înțeleg amânarea? Noi vom avea îndrăzneală să îi vorbim, dar El este Dumnezeuul veșnic, iar noi suntem praf și cenușă. Orice am spune cu în-drăzneală sfântă, nu trebuie să rostim niciun cuvânt într-un fel în care să ne tragem de șireturi cu El. El este Tatăl nostru, dar este Tatăl nostru *din Cer*. El este Prietenul nostru, dar, în același timp, este Judecătorul nostru. Noi știm că orice face El, este cel mai bine. Noi nu vrem să îl întrebăm pe Făcătorul nostru, „ce faci?”, nici pe Creatorul nostru, „cei ai făcut?” Oare îi va zice lutul olarului ce să facă cu lucrarea mâinilor lui (Isaia 29:16)? El este Domnul; să facă ceea ce consideră că este bine (Jud. 10:15).

Când ne uităm la ceea ce face El, pen-tru priceperea noastră încețoșată poate părea ceva peste măsură de ciudat, și pu-tem eșua să îi înțelegem sensul; dar nu trebuie să ne dorim să îl înțelegem. Ține de gloria lui Dumnezeu să ascundă un anume lucru, iar dacă El alege să îl as-cundă, așa să fie. Este adevărat că Dum-nezeu este bun cu Israel, iar îndurarea

Lui ține în veac. Dacă istoria acestei lumi trebuie să treacă printr-un alt șir de secole îndurerate, acest lucru nu va face decât să descopere cu atât mai mult temeiul de laudă când vor răsună marile aleluia ale biruinței finale.

Tăcerea noastră uimită ar trebui să se adâncească în rușine, căci, frații mei, chiar dacă este un lucru adevărat că vedem cauza lui Dumnezeu că nu prosperă, cine este de vină pentru asta? Dacă ea s-a diminuat, vina nu este la Dumnezeu. Dar unde este cauza? Dacă sămânța a putrezit sub pământ sau dacă viermele a mâncat firul verde astfel încât secerătorul nu și-a umplut mâna cu bucurie, care este cauza? Oare n-am văzut păcat printre noi, ba chiar păcat în Biserica lui Dumnezeu? Oare nu a dat înapoi Israelul în ziua bătăliei? Oare nu se găsește un lucru blestemat în tabără și un Acan care a ascuns veșmântul scump din Babilon și banul de aur (Ios. 7)? Dumnezeu a spus: „Merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?” (Amos 3:2-3). „Dacă... vă veți împotrivi Mie, Mă voi împotrivi și Eu vouă” (Lev. 26:23-24).

Cu adevărat, când văd cum ne-a binecuvântat Dumnezeu, nu sunt atât de uimit de faptul că nu ne-a dat mai mult, pe cât sunt uimit că ne-a dat atât de mult. Binecuvântează El instrumente atât de nevrednice, niște lucrători atât de înceți și leneși? Face El ceva prin instrumente atât de nepotrivite? Pune El

vreo comoară în vase atât de necurate? Acest lucru se datorează numai harului Lui. Dar dacă El nu ne folosește la maximum, să ne rușinăm și să ne acoperim fețele; să ne așezăm muți înaintea tronului slavei Sale. Ce putem spune? Nu putem să îi aducem nicio acuzație, nimic împotriva Celui Preaînalt, ci trebuie să mărturisim în tăcere că noi înșine suntem ticăloși (Iov 40:4). A noastră este rușinea.

Să mergem înainte și să păstrăm tăcerea cercetării de sine. Trăim un veac zgomotos, iar Biserica lui Hristos este ea însăși prea zgomotoasă. Mă tem că avem prea puțină închinare în tăcere. Nu regret atât de mult absența tăcerii în adunarea noastră comună pe cât în devoțiunile noastre personale, unde tăcerea are o influență sacră, sfînșitoare, nespus de valoroasă. Să tăcem pentru un minut și să ne gândim la ce anume dorim de la Domnul: *convertirea miilor de oameni, îndepărtarea ereziilor și extinderea Împărăției Răscumppătorului.*

Gândiți-vă la binecuvântările după care tânjesc sufletele voastre. Căutați să aveți o imagine corectă a lor, apoi cercetați ca să vedeți dacă sunteți pregătiți să le primiți. Să zicem că ele v-ar fi date acum – sunteți pregătiți pentru ele? Dacă mii de convertiți s-ar naște din nou în această biserică, ați fi pregătiți să îi învățați, să îi echipați și să îi mângâiați? Voi, creștinii, faceți asta

acum? Acționați acum așa încât Dumnezeu să știe că sunteți potriviți să vi se în-sărcineze ucenicizarea acelor convertiți pentru care vă rugați? Voi vă rugați pentru har, dar oare folosiți harul pe care îl aveți deja? Voi vreți să vedeți mai multă putere, dar cum rămâne cu puterea pe care o aveți deja? O folosiți? Dacă un val uriaș de trezire ar mătura Londra, oare inimile voastre ar fi gata pentru el? Sunt mâinile voastre pregătite? Sunt buzunarele voastre gata? Sunteți cu totul pregătiți să fiți purtați pe creasta celui val binecuvântat? Gândiți-vă la aceste lucruri!

Dacă vă gândiți bine, veți înțelege că Dumnezeu poate să îi dea Bisericii Sale cea mai mare binecuvântare, și să i-o dea oricând. Rămâneți tăcuți și cântăriți acest lucru, și veți vedea că El poate să dea binecuvântarea prin voi sau prin mine. El ne poate face pe fiecare dintre noi, așa slabi, cum suntem, să fim puternici când El, Dumnezeu, zdrobește întăriturile. El poate face ca, deși am avea câteva pâini și câțiva pești, mâinile noastre firave să poată fi în stare să hrănească mari mulțimi cu Pâinea vieții. Gândiți-vă la acest lucru și întrebați-vă în dimineața aceasta, în liniștea sufletelor voastre: „Ce putem face ca să căpătăm binecuvântarea?” Facem asta? Ce se găsește acolo, în atitudinea noastră, în rugăciunea noastră personală, în faptele noastre pentru Dumnezeu, care poate să aducă binecuvântarea din Cer? Acționăm oare cu

sinceritate? Avem cu adevărat dorința după aceste lucruri despre care vorbim? Am putea să renunțăm la activități lumești ca să ne ocupăm cu lucrarea lui Dumnezeu? Am putea să punem deoparte timp ca să lucrăm în via Domnului? Suntem dornici să facem lucrarea Domnului și suntem în acea stare a inimii în care putem face această lucrare eficient și acceptabil? Rămâneți în tăcere și cercetați-vă! Eu i-aș sugera fiecărui creștin să stea pentru o clipă înaintea lui Dumnezeu când va ajunge acasă și să I se închine în tăcere și uimire, în tăcerea rușinii pentru superficialitate și apoi în tăcerea cântăririi atente a acestor lucruri... Noi vom accepta Cuvântul Lui ca legea, lumina și viața sufletelor noastre, și nimic în afara lui. Domnul să trimită acea tăcere solemnă chiar *acum* peste întreg poporul Lui!

2. Haideti să ne împrăștiăm puterea. Zgomotul ne obosește; tăcerea ne hrănește. A alergerii la porunca Domnului este întotdeauna un lucru bun, dar a sta la picioarele Lui este ceva necesar, căci, asemenea îngerilor care excelează în tăcere, puterea noastră în împlinirea poruncilor Lui izvorăște din luarea aminte la glasul Cuvântului Lui. Dacă a te gândi în tăcere este o bună pregătire pentru o controversă omenească, cu cât mai mult trebuie să fie ea necesară în pregătirea pentru pledoariile solemne înaintea Celui veșnic? Lăsați ca izvoarele adânci să

rămână nepeceltuite; lăsați ca solemnitățile veșniciei să își exercite puterea în timp ce totul este liniștit în noi.

Dar cum se face ca o astfel de tăcere să ne înnoiască puterea? **În primul rând, ea face acest lucru făcând loc pentru Cuvântul care împuternicește, pentru ca el să vină în suflet și, astfel, puterea Duhului Sfânt să fie percepută cu adevărat.** Cuvinte, cuvinte, cuvinte – avem atât de multe cuvinte, și ele nu sunt decât pleavă! Dar unde este *Cuvântul* care era Dumnezeu de la început și era cu Dumnezeu (Ioan 1:1-2)? Acel Cuvânt este sămânța vie și incoruptibilă. „Pentru ce să amesteci paiele cu grâu?, zice Domnul” (Ier. 23:28). Vrem *mai puțin* din cuvintele omului și *mai mult* din cuvintele Aceluia care este însuși Cuvântul lui Dumnezeu. Faceți liniște, faceți liniște, și lăsați-L pe Isus să vorbească. Lăsați rănilor Lui să vă vorbească; lăsați moartea Lui să vă vorbească; lăsați învierea Lui să vă vorbească; lăsați înălțarea și slava Lui ulterioară să vă vorbească; și lăsați trâmbița revenirii Lui să sune în urechile voastre. Dacă nu puteți auzi muzica acestor lucruri glorioase, este din cauza zgomotului roților îngrijorării și a infatuării deșarte a înțelepciunii de sine.

Faceți *liniște* ca să puteți auzi glasul lui Isus, căci când El vorbește, vă veți înnoi puterea. Duhul cel veșnic este cu poporul Lui, dar noi ratăm deseori să

primim puterea Lui din cauză că aplecăm urechea mai mult la alte voci decât la a Lui. Se întâmplă destul de des ca propriile noastre voci să ne rănească, căci le auzim când n-am primit, de fapt, niciun mesaj de la Domnul, astfel că ne dau un sunet încurcat (1 Cor. 14:8). Dacă vom aștepta Duhul binecuvântat, influența Lui tainică ne va acoperi în chip duhovnicesc și vom fi umpluți de toată plinătatea lui Dumnezeu. Ca atunci când am văzut gheața topindu-se dintr-o dată sub influența vântului cald de la miazăzi, așa și letargia noastră se va topi înaintea puterii Lui suverane. Cât de des am simțit într-o clipă cum sufletul meu rece ca gheața s-a topit la suflarea Duhului Sfânt... De aceea, faceți liniște pentru ca Duhul să lucreze astfel asupra voastră. Abandonați orice alte voci; alungați spiritul lumii, al firii pământești și al eiului – și lăsați ca Duhul Celui veșnic binecuvântat să se audă vorbind în sufletele voastre. Așa vă veți îmbogăți puterea.

Trebuie să tăcem apoi ca să ne înnoim puterea folosind tăcerea pentru a ne gândi la Acela cu care avem a face. Vrem să vorbim cu Dumnezeu despre slăbiciunea Bisericii Sale și despre înclinarea creșterii ei. Faceți liniște, ca să vă puteți aduce aminte cine este Acela de care vă apropiați. El este Dumnezeu, Cel atotputernic, care poate face ca Biserica Lui să fie puternică, dacă vrea, și poate face asta de îndată. Noi venim să

pledăm acum înaintea Celui al cărui braț nu s-a scurtat și a cărui ureche nu s-a îngreunat. Împrospătați-vă puterea gândindu-vă la El. Dacă v-ați îndoit de succesul final al creștinismului, înnoiți-vă puterea aducându-vă aminte cine este Acela care a jurat pe Sine că orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu (Isaia 40:5).

Voi veniți să pledați înaintea lui Isus Hristos. Faceți liniște și aduceți-vă aminte de rănilor Lui, prin care El a răscumpărat omul! Oare pot acestea să eșueze să își primească răsplata? Va fi oare furat Isus de puterea pe care a câștigat-o cu un preț atât de scump? Pământul este al Domnului, iar El va dezbrăca lumea creată de ceața care i-a luat din strălucire la căderea omului în păcat. El va face ca această planetă să strălucească la fel de mult ca atunci când a ieșit din mâinile Creatorului atotputernic. Vor fi un Cer nou și un pământ nou, în care va locui neprihănirea. Gândiți-vă la asta, și înnoiți-vă în putere. Oare nu a spus Domnul despre Fiul Lui preaiubit că El va împărți prada cu cei puternici și că voia Domnului va prospera în mâinile Lui (Isaia 53:12)? Oare nu va fi așa?

Gândiți-vă și la faptul că apelați la Duhul Sfânt! Și aici aveți aceleași atribute divine. Ce nu poate face Duhul lui Dumnezeu? El a trimis limbile de foc la Cincizecime, și părții, mezii, elamiții și oamenii din orice popor au auzit Evanghelia dintr-o

dată. El a întors trei mii de inimi printr-o singură predică, făcându-le să Îl recunoască drept Mesia pe Mântuitorul cel răstignit. El a trimis apostolii ca niște flăcări de foc peste întreg pământul, până ce orice popor a cunoscut puterea lor. El poate face azi același lucru. El poate scoate Biserica din întuneric la lumina amiezii (Isaia 58:10). Haideți să ne înnoim puterea gândindu-ne la acest lucru. Lucrarea pentru care urmează să pledăm nu este nici pe jumătate a noastră pe cât este a lui Dumnezeu. Ea nu este în mâinile noastre, ci în mâinile Aceluia care nu poate eșua. De aceea, haideți să ne înnoim puterea meditănd în tăcere la Iehova Cel Triunic, căruia trebuie să Îi vorbim.

De asemenea, să ne înnoim puterea în tăcere aducându-ne aminte de făgăduințele Lui. Noi vrem să vedem lumea convertită la Dumnezeu, iar El a spus că „pământul va fi plin de cunoștința slavei Domnului, ca fundul mării de apele care-l acoperă” (Hab. 2:14). „Atunci se va descoperi slava Domnului, și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit” (Isaia 40:5). „Locuitorii pustiei își vor pleca genunchiul înaintea lui, și vrăjmașii vor linge țărâna” (Ps. 72:9). „El va face ca toți idolii să piară” (Isaia 2:18). Există o mie de făgăduințe. Să ne gândim că, oricât de grea pare această lucrare și oricât de negre ar fi circumstanțele noastre prezente, nu

vom îndrăzni să ne îndoim când Iehova a vorbit și a jurat pe cuvântul Lui.

Îmi doresc să putem avea un sfert de ceas de tăcere ca să reflectăm la aceste

lucruri, dar vi le las în grijă având încrederea că veți căuta să păstrați această tăcere acasă, și să vă înnoiți puterea.

Fragment din predica din 3 Ianuarie 1875,
rostită la Metropolitan Tabernacle, Newington.

Charles H. Spurgeon (1834-1892): predicator baptist englez, cel mai citit predicator din istoria Bisericii; s-a născut la Kelvedon, Essex, Anglia.

* * *

Asemenea unei convertiri autentice, o trezire este produsă de Dumnezeu prin intermediul Cuvântului – desigur, Cuvântul aplicat de Duhul Sfânt. De aceea, mai există ceva necesar (din partea noastră), dincolo de rugăciune: Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să aibă un loc, un loc proeminent, locul proeminent. Fără aceasta, nu va exista nicio trezire, oricâtă agitație și oricâte activități ale emoțiilor am avea.
– A. W. Pink

* * *

Trezirile încep cu poporul lui Dumnezeu: Duhul Sfânt le atinge inimile într-un fel proaspăt și le dă o nouă înflăcărare, compasiune, un nou zel, o nouă lumină și o nouă vivacitate. După ce El a venit astfel la tine, El trece mai apoi la valea oaselor uscate... O, ce responsabilitate are aici Biserica lui Dumnezeu! Dacă Îl întristezi și Îl îndepărtezi de tine și Îi împiedici vizita, biata lume pieritoare suferă greu! – *Andrew Bonar*

PE CINE FOLOSEȘTE DUMNEZEU ÎN TREZIRE?

Horatius Bonar (1808-1889)

Lumea încă își doarme somnul morții. El a fost un somn de multe generații, uneori mai adânc, alteori mai superficial, și totuși un somn ca de mor-mânt, ca și cum ar fi destinat să țină

până la ultima trâmbiță, după care nu va mai exista niciun somn.

Și totuși, Dumnezeu nu a lăsat lumea să doarmă neavertizată. El a vorbit cu un glas care are puterea să ajungă până la

cele mai astupate urechi și să învieze cea mai rece inimă. El a vorbit astfel de zece mii de ori, și încă vorbește. Dar lumea refuză să ia aminte. Mulțimile ei dorm în continuare, ca și cum acest somn al morții ar fi fericirea ființelor lor.

Totuși, într-un sens, somnul lumii n-a fost niciodată universal. N-a existat nici o epocă în care să se spună că nimeni n-a fost treaz. Mulțimea a dormit întotdeauna, dar mereu a existat o mică turmă care a fost trează. Chiar și în mijlocul nopții celei mai adânci a lumii, au existat întotdeauna copii ai luminii și ai zilei. În mijlocul unei lumi adormite, unii au fost treji în fiecare veac. Glasul lui Dumnezeu a ajuns la ei, puterea Lui cea mare i-a înviat, și ei au umblat pe pământ, oameni treji printre cei ce dormeau, oameni vii printre morți...

Apoi, când glasul lui Dumnezeu trezește nu unul, ci mii de oameni, totul se poate petrece într-o singură zi, când sate și cartiere întregi par ca și cum înviază și se îmbracă într-o nouă viață, ce lucrare interesantă și indescriptibilă trebuie să fie aceasta! În fața unei astfel de crize, totul pare ca și cum lumea însăși începe să se trezească, ca și cum șocul care a zdrobit adormirea atât de multor oameni era pe punctul de a zgudui lumea întreagă. Dar vai, dovezile vieții se risipesc repede. Somnoroșii pe jumătate treziți se prăbușesc înapoi într-un somn și mai adânc, iar lumea răscolită se

așază într-o siguranță și mai tristă și disperată.

Istoria Bisericii este plină de astfel de treziri, unele la o scară mai largă, iar altele la o scară mai mică. Este adevărat, astfel de situații formează adevărata istorie a Bisericii, dacă ne uităm la ea prin prisma istoriei inspirate a Bisericii, care ne este dată în cartea Faptele Apostolilor...

Haideți să ne îndreptăm privirile pentru o clipă către instrumentele și succesul lor. Să observăm caracterul lor și să medităm la succesul lor. Ei erau oameni cu aceleași slăbiciuni ca și noi, dar cât de minunat au fost ei binecuvântați în truda lor! Așadar, de unde a venit succesul lor vast? Ce fel de oameni erau? Ce arme au folosit?

Acești oameni erau zeloși pentru lucrarea deosebită care li se încredințase. Ei și-au conștientizat responsabilitatea infinită ca ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu și păstori rânduiri de Marele Păstor și chemați să strângă sufletele în turma Lui și să vegheze asupra sufletelor lor. Ei au trăit, au trudit și au predicat ca oameni de care depindea nemurirea a mii de semeni. Tot ce au făcut și au spus a purtat semnul sânguinței și le-au propovăduit tuturor celor cu care au intrat în contact că lucrurile pe care fuseseră trimiși să le predice erau de o importanță infinită, iar oamenii nu le puteau trata cu indiferență sau cu amânare, nici măcar

pentru o zi. Totuși, zelul lor nu a fost unul superficial, ci a fost expresia hotărârii statornice a unor bărbați care au conștientizat urgența și greutatea cauzei ce le-a fost încredințată și care știau că ea era necesară...

Ei au știut că vor avea succes. Încă de la început, ei și-au însușit lucrarea uimitoare de propovăduire având o bună nădejde a succesului, știind că disperarea legată de succesul ei ar fi fost expresia rușinoasă a neîncrederii în Acela care îi trimisese, dar și că indiferența față de ea i-ar fi dovedit niște trădători ai Lui și ai cauzei Sale. Ca niște luptători, ei și-au pus toată inima în bătălie ca să câștige, și au luptat având anticiparea credincioasă a triumfului, sub călăuzirea Căpeteniei și Capului lor. Ca păstori, ei nu puteau sta leneși la poalele muntelui, sub strălucirea soarelui, a brizei sau a furtunilor, nepăsători față de turma lor rătăcitoare, pieritoare și suferindă. Ei au vegheat asupra oilor ce le-au fost încredințate în grijă, le-au strâns în turmă, le-au păzit și le-au hrănit.

Ei erau oameni ai credinței. Ei au arat și au semănat încrezători. Da, câteodată au mers înainte plângând în timp ce au dus sămânța prețioasă pe umerii lor; dar acestea au fost lacrimi de întristare și compasiune, nu de disperare. Ei știau că, la vremea potrivită, aveau să secere dacă nu cădeau de oboseală, că truda lor în Domnul nu avea să fie în zadar, și că, nu

după multă vreme, aveau să se întoarcă aducând roadele bogate ale secerișului... Așa au mers ei înainte în credință și nădejde, anticipând biruința, sfidându-i pe vrăjmași, disprețuind obstacolele și neținând la viețile lor ca și cum le-ar fi fost scumpe, pentru a-și putea încheia cu bucurie alergarea (comp. F.A. 20:24) și slujba pe care au primit-o de la Domnul Isus.

Ei erau oameni sânguincioși. Ei fuseseră chemați să poarte povara și să îndure arșița zilei. S-ar putea spune pe bună dreptate despre ei că „au batjocorit plăcerile și au trăit vieți truditoare”.¹ Viețile lor sunt analele trudei neîncetate și neobosite a trupului și sufletului. Timpul, puterea, resursele, sănătatea, tot ce erau și ce aveau ei, le-au oferit Domnului, neținând nimic pentru ei înșiși, ci dăruind mereu cu bucurie; ei l-au supus toate cu veselie și mulțumire Aceluia care i-a iubit și spălat de păcatele lor prin sângele Său, și regretând acest singur lucru: că renunțau la puțin, prea puțin, pentru Acela care S-a dat pe Sine fără plată pentru ei!...

Ei erau oameni răbdători. Ei nu erau descurajați, deși au fost nevoiți să trudească îndelung fără să vadă toate roadele pe care și le-au dorit. Ei au continuat să semene. Ei au căutat să facă zi după zi ceea ce, înaintea lumii, părea o trudă lipsită de roade și de satisfacție. Ei n-au oboșit în facerea de bine, aducându-și

aminte de exemplul plugarului în ce privește roadele muncii sale: „Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie” (Iacov 5:7).

Multe planuri bune au fost ruinate prin nerăbdare... Oameni nerăbdători au încercat să forțeze o trezire, pentru că ei erau nemulțumiți cu progresul lent al lucrării care le fusese încredințată. Rareori au sfârșit acestea în altceva decât eșec tragic sau cel mult într-un entuziasm de moment, care a ars și a sterilizat un sol de pe care o trudă mai răbdătoare ar fi cules o recoltă bogată...

Ei erau oameni curajoși și determinați. Adversarii li se puteau ridica împotriva, prietenii timizi ar fi putut ezita, dar ei au mers înainte, nefiind înfricoșați în nimic de greutăți sau împotriviri. Timiditatea închide multe uși ale utilității și pierde multe oportunități prețioase; ea nu câștigă niciun prieten, dar întărește orice dușman. Nimic nu se pierde prin îndrăzneală, și nimic nu se câștigă prin frică. Timiditatea pare deseori ca și cum ar fi superioară îndrăzelii și vigorii, dincolo de alte lucruri. Până și curajul și hotărârea naturală vor realiza multe lucruri, cu atât mai mult curajul creat și susținut prin credință și rugăciune... În vremurile noastre nu există o nevoie mai mare decât cea a curajului moral, pentru neutralizarea fricii de om, a *groazei de opinia publică* – acel

dumnezeu al idolatriei noastre din acest veac de pe urmă, care se fălește cu iluminare superioară și care ar fi gata să aducă totul la testul rațiunii, sau să decida totul prin votul majorității. Avem nevoie de putere de sus ca să fim credincioși în aceste vremuri tulburi, de respingere a adevărului și de blasfemii, să ne îndreptăm fețele țintă împotriva oprobiului sau a aplaudelor mulțimii, și să îndrăznim să acceptăm singurătatea pentru neprihănire, ducând cu hotărâre luptele credinței...

Ei erau oameni dedicați rugăciunii.

Este adevărat că ei au trudit mult, au mers mult și au studiat mult, dar ei s-au și rugat mult. În această lucrare, ei au prisosit. Ei au petrecut mult timp înaintea lui Dumnezeu, înviorându-și sufletele din izvorul viu, pentru ca din ei să poată curgă râuri de apă vie către turmele lor. În vremurile noastre, vedem indubitabil o deficiență tristă printre mulți în această privință. Unii, care caută cu adevărat să hrănească turma și să salveze suflete, își epuizează energia pe îndatoriri și străduințe exterioare, trecând cu vederea nevoia absolută a îmbogățirii, maturizării, umplerii și înălțării sufletelor proprii prin rugăciune și post. Procedând astfel, mult timp este irosit și multă trudă este aruncată la gunoi. Un singur cuvânt care vine proaspăt de pe buzele care au fost aprinse la căldura cerească prin părtașia strânsă cu

Dumnezeu va cântări mai mult decât o mie de alte cuvinte...

Ei erau oameni a căror învățătură era hotărâtă, atât în ce privește Legea, cât și în ce privește Evanghelia. Există o lărgime și putere în propovăduirea lor, o aură și o putere în cuvintele și gândurile lor, care ne fac să știm că erau oameni puternici. Trâmbița lor nu împrăștia un sunet firav sau incert, fie către sfinți, fie către păcătoși, fie către biserica, fie către lume... Propovăduirea lor pare să fi fost caracterizată de neînfri-care și îndrăzneală maximă, venind asupra audienței cu o putere uriașă. Ea nu era vehementă.² Nu era aspră. Nu era zgomotoasă – ea era prea solemnă ca să fie așa. Ea era masivă, cu greutate, tăioasă, străpungătoare, mai ascutită decât o sabie cu două tăișuri (Evrei 4:12)... De aceea, atât de mulți au căzut răniți de ea, cum este cazul cunoscutului Thomas Sheppard din Cambridge (1604-1645), despre care s-a spus că „rareori a predicat ceva fără ca oameni din congregația lui să nu fie străpunși și să nu strige în agonie, „Ce să facem ca să fim mântuiți?”³

Ei erau caracterizați de o spiritualitate și atitudine profundă și solemnă în sufletele lor. Viețile și buzele lor lucrau la unison. Umblarea lor zilnică a fost cea mai bună dovadă și ilustrare a adevărului pe care ei îl propovăduiau. Ei au fost întotdeauna slujitori ai lui Hristos, oriunde se aflau sau erau văzuți. Lucrarea

pe care ei au căutat să o împlinească nu a fost pătată de nicio frivolitate, și nicio tovrășie lumească nu le-a anulat propovăduirea publică. Lumea nu putea să arate cu degetul către ei decât ca să spună cât de evident erau de diferiți de ea, niciodată portretizându-i ca pe unii care, deși ar fi fost credincioși la amvon, ar fi uitat pe parcursul săptămânii de caracterul lor, de slujba lor și de lucrarea lor. Luther a spus cândva despre un prieten pe care l-a iubit și l-a admirat mult: „El trăiește ceea ce noi predicăm”. Așa a fost viața acestor oameni prețuiți, ale căror nume se găsesc în Cartea Vieții...

Vreau să vă ofer aici o relatare din viața și doctrina lui Gilbert Tennent,⁴ un fragment extras din biografia scrisă de Thomas Prince.⁵ El va ilustra unele lucruri pe care le-am menționat mai devreme.

Din acele convingeri teribile și profunde prin care a trecut în propriul suflet, el părea să își fi însușit o imagine atât de vie a măreției lui Dumnezeu, a spiritualității, purității, extinderii și stricteții Legii Lui – cu sfințenia Lui glorioasă și dezgustul Lui față de păcat, cu dreptatea, adevărul și puterea Lui în pedepsirea celor condamnați – încât chiar groaza lui Dumnezeu părea să se ridice proaspăt în mintea lui când le ilustra și le prezenta înaintea păcătoșilor neîmpăcați cu Dumnezeu. Chiar dacă unii nu puteau suporta

reprezentarea aceasta și evitau predicarea lui, totuși săgețile convingerii de păcat care erau lansate prin lucrarea lui păreau să străpungă adânc în inimile altora, astfel că unii dintre cei mai încăpățânați păcătoși au căzut la picioarele lui Hristos și I s-au supus cu umilință.

Așa erau convingerile de păcat produse în sufletele multor sute de oameni din acest oraș prin lucrarea de cercetare făcută de Tennent, și așa a fost cazul multor zeci de alte congregații, ca și a mea, unde oamenii vedeau la mine și la alții cerând călăuzire. În discuțiile mele cu ei, am descoperit că principalul mijloc al convingerii lor de păcat nu era atât de mult groaza, pe cât natura profundă a propovăduirii lui. La mijloc nu era doar și nici măcar atât de mult prezentarea clară a grozăviilor Legii și a mâniei lui Dumnezeu ori a condamnării Iadului (căci ei puteau suporta destul de bine aceste lucruri atât timp cât sperau că ei nu aveau o astfel de soartă sau că le-ar fi putut evita cu ușurință), pe cât a fost descoperirea multelor lor subterfugii și refugii zadarnice și tainice, a lucrurilor care contrafăceau harul, a nădejdlor amăgitoare și aducătoare de osândă, a neputinței lor totale și a pericolului iminent al pierzării; în felul acesta, ei au descoperit că toate speranțele și refugiile lor mincinoase nu le erau de niciun folos, fiind expuși pierzării

veșnice și incapabili să se salveze singuri din starea lor pierdută. Această predicare străpungătoare a fost mijlocul principal și potrivit al convingerii lor de păcat.

Și aceasta era o vreme cum nu mai văzusem niciodată. Mai mulți au venit la un singur predicator într-o singură săptămână, exprimându-și preocuparea profundă pentru soarta sufletelor lor, decât veniseră în 24 de ani de predicare de până atunci.

Ca o ilustrație a faptului remarcabil că aceasta era lucrarea lui Dumnezeu, nu a omului, vreau să citez fără alte comentarii următoarele pasaje din cartea lui Jonathan Edwards, *A Narrative of Surprising Conversions*:⁶

Putem observa acum, în această vreme remarcabilă, o atitudine de preocupare profundă care îi cuprinde pe oameni. Unii erau acasă, alții pe drum; unii la lucru în pădure, alții pe câmp; unii în discuție cu alții, și unii în solitudine; unii copii, alții adulți și bătrâni – dar toți aveau să fie aduși câteodată sub impresiile cele mai puternice ca urmare a conștientizării realităților mărețe ale lumii de apoi și a lucrurilor veșnice. Dar atât cât pot ști, astfel de lucruri erau experimentate de oameni în mod obișnuit, dacă nu chiar întotdeauna, în timp ce își îndreptau într-un fel sau altul gândurile către Cuvântul lui Dumnezeu sau către lucrurile spirituale. În cea

mai mare parte, aceste impresii de durată au survenit prin predicarea publică a Cuvântului.

O preocupare mare și fierbinte pentru lucrurile deosebite ale religiei și ale vieții veșnice a devenit universală în toate părțile orașului și printre persoane de toate vârstele și stările sociale. Vuietul printre oasele uscate a devenit tot mai mare (Ezec. 37:4ff). Toate discuțiile s-au îndreptat în curând doar către lucrurile spirituale și veșnice... Mințile oamenilor erau în chip minunat îndepărtate de lucrurile lumii, căci printre noi, aceste lucruri căpătau foarte puțină importanță. Oamenii păreau să își îplinească îndatoririle pământești mai degrabă pentru că erau datori să le facă, decât din vreo dispoziție dominantă către ele în interiorul lor...

Singurul lucru pe care îl aveau înaintea ochilor lor era să ajungă în Împărăția cerurilor, și toți oamenii păreau că dau năvală în ea. Interesul deosebit al inimilor lor în această chestiune aleasă nu putea fi ascuns, căci se vedea chiar pe fețele lor. Era considerat un lucru îngrozitor să stai departe de Hristos, în pericolul zilnic al prăbușirii în Iad; astfel, gândurile oamenilor erau îndreptate către scăparea vieților lor și către a fugi de mânia viitoare (Luca 3:7). Toți foloseau cu sârguință oportunitățile pe care le aveau spre

mântuirea sufletelor lor, astfel că era un obicei ca ei să se întâlnească frecvent în casele lor cu scopuri religioase, iar la astfel de întâlniri se strâneau mulți oameni.

Rareori exista un singur om în oraș, tânăr sau bătrân, care să nu fie preocupat de lucrurile mărețe ale vieții veșnice. Cei despre care anterior se credea că erau cei mai mândri și mai lumești, ca și cei care fuseseră cei mai înclinați să gândească și să vorbească în chip ușuratic despre religia vie și practică, erau acum subiectul marilor treziri. Lucrarea de convertire a mers înainte în cea mai uimitoare manieră, și a crescut tot mai mult. Mulțimi de suflete veneau la Isus Hristos. Din zi în zi, și vreme de multe luni succesive, se puteau vedea dovezi clare că păcătoșii veneau din întuneric la lumina minunată a Evangheliei.

Adunările noastre publice erau frumoase; congregația era vie în slujba lui Dumnezeu, fiecare fiind zelos, participând activ în închinarea comună, toți fiind dornici să soarbă cuvintele predicatorului de îndată ce îi ieșeau de pe buze. În general, adunarea era din când în când în lacrimi în timp ce Cuvântul era predicat; unii plângeau de întristare pentru păcat, alții de bucurie și dragoste, alții de milă și compasiune pentru sufletele semenilor lor... Cei dintre noi care fusesem convertiți

am fost mult înviorați și înnoiți prin lucrarea proaspătă și deosebită a Duhului lui Dumnezeu, chiar dacă în grade diferite, după măsura dărilor lui Hristos. Mulți dintre cei care fuseseră împovărați de dificultăți și îndoieli legate de starea lor se bucurau acum că acestea erau îndepărtate printr-o experimentare mai împlinitoare și prin descoperiri mai clare ale dragostei lui Dumnezeu.

Când omul se pornește să facă ceva deosebit, el face eforturi mari, ca și cum, prin sunetul topoarelor și a ciocanelor își va vesti puterea și va doborî obstacolele. El nu poate lucra fără să transpire, fără praf și fără zgomot. Când Dumnezeu vrea să facă o lucrare minunată, una care să uimească tot Cerul și tot pământul, El poruncește ca toate celelalte lucruri să fie mute, trimite un glas liniștit, apoi pune la lucru un instrument firav, și împlinește imediat lucrarea! Omul trudește și muncește și, după toate acestea, rezultatele sunt mărunte; în măreția liniștită a puterii Lui, în tăcere și totuși irezistibil, Creatorul realizează printr-un cuvânt minunile infinite ale atotputerniciei Lui!

Pentru a rupe legăturile iernii și a aduce verdeța plăcută a primăverii, El nu trimite îngerii Săi ca să zdrobească în bucăți gheața groasă sau ca să dezgolească munții de zăpezile adunate pe ei, ori ca să planteze din nou flori proaspete peste fața pustie a pământului, din

mâna Sa creatoare. Nu, ci El suflă de pe buzele Sale o adiere blândă de vânt cald în atmosfera înghețată. De aici încolo, în liniște, dar cu o putere irezistibilă, lucrarea Lui merge înainte. Gheața se frânge, neaua se topește, râurile își reiau cursul, pământul se trezește ca din somn, dealurile și văile se îmbracă în haina lor verde și proaspătă, iar parfumurile pământului iau aripi și umplu văzduhul, până ce o nouă lume de frumuseți se ridică în liniște luând locul lumii vechi!

Aceasta este metoda de lucru a lui Dumnezeu, atât în lumea naturală cât și în cea spirituală – liniștită, simplă, mărețată și irezistibilă! Așa a fost Reforma! Așa au fost trezirile din Scoția pe vremea părinților noștri! Așa a fost adunarea celor numiți Kirk o'Shotts,⁷ în acea Cincizecime memorabilă când cuvintele nepoleite ale unui tânăr timid și plin de cutremur au dus mântuirea la cinci sute de suflete. Așa a fost Ayr-ul în zilele Cincizecimii lui, când de la biserica strânsă la miezul nopții au izbucnit spre cer suspinele firave ale acelui om al rugăciunii, John Welsh (1568-1622). Și așa a fost Northampton-ul ceva mai târziu, când Jonathan Edwards a vegheat și s-a rugat pentru locuitorii lui și când, din odăița acelui sfânt, a curs puterea vie care a dus la minunățiile despre care toți citim!

Oare mâna Domnului s-a scurtat încât să nu mai poată mântui, sau a devenit urechea Lui greoaie, ca să nu mai

audă rugăciunile noastre (Isaia 59:1)?

Fragment din predica *True Revivals and the Men God Uses*.

Horatius Bonar (1808-1889): predicator presbiterian scoțian ale cărui poeme, imnuri și broșuri religioase au fost foarte populare în secolul al XIX-lea; s-a născut la Edinburgh, Scoția.

Note bibliografice și explicative

- (1) *Lycidas* (1637), un poem de John Milton (1608-1674).
- (2) vehement – marcat de intensitate extremă a emoțiilor sau convingerilor.
- (3) Fragment din *Six Sermons by the Late Thomas Prince, A.M.: One of the Ministers of the South Church in Boston*, (ed. John Erskine), p. 60.
- (4) Gilbert Tennent (1703-1764) – păstor și evanghelist născut în County Armagh, Irlanda; unul dintre liderii Marii Treziri din perioada colonială din America, alături de Jonathan Edwards și George Whitefield. El a fost fiul și fratele altor trei predicatori presbiterieni. Tatăl lui, William Tennent, a emigrat în America în 1718, fiind fondatorul unei școli teologice la Warminster, Pennsylvania, denumită Log College.
- (5) Thomas Prince (1687-1758) – predicator, învățat și istoric american.
- (6) Jonathan Edwards (1703-1758) – predicator congregaționalist american; considerat cel mai mare teolog evanghelic din America și foarte cunoscut pentru predicarea sa din perioada Marii Treziri.
- (7) Kirk o'Shotts – o biserică din Shotts, Scoția, în care John Livingstone de Kilsyth a experimentat puterea deosebită a Duhului lui Dumnezeu în timp ce predica. „Cinci sute de oameni au fost convinși de păcat, unii căzând la pământ și trebuind să fie ridicați de alții. Alte persoane au plecat suspinând în agonia conștientizării păcatului și fiind astfel influențați vreme de câteva zile la rând. Dar ca rezultat al acelei singure predicie, cinci sute de oameni au fost adăugați bisericilor – convertiți cu adevărat, permanent și autentic. Așa ceva are loc într-o trezire” (D. M. Lloyd-Jones, *Revival*, p. 116).

* * *

Când Dumnezeu trimite o trezire, una dintre cele mai proeminente trăsături ale ei este că El îl face pe poporul Lui să se întoarcă la Cuvântul Lui scris. Să observăm cu atenție acest lucru. O trezire trimisă din Cer nu constă atât de mult din sentimente de bucurie, din entuziasm spasmodic și din manifestări firești, nici din faptul că mari mulțimi de oameni vin în biserici – nu acestea sunt semnele unei treziri trimisă din Cer – ci când Dumnezeu Își împropățează lucrarea harului în bisericile Lui, unul dintre primele lucruri pe care El le face este să îi determine pe copiii Lui să se întoarcă la Cuvântul scris de care s-au îndepărtat în căile și practicile lor.

– A. W. Pink

PREDICĂ PENTRU TREZIRE

William Reid (1814-1896)

Convingerea noastră matură este că cel mai important lucru de care avem nevoie acum nu sunt atât de mult predicile de trezire sau întâlnirile de rugăciune pentru trezire, pe cât *adevărul trezirii*. La însăși inima celui adevăr este „Evanghelia lui Dumnezeu... [care] Îl privește pe Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 1:1-3) sau, cu alte cuvinte, mărturia Duhului Sfânt (la *exterior*, în predicarea Cuvântului, și la *interior*, în aplicarea ei spirituală) despre atotsuficiența și eficacitatea infailibilă a „sângelui scump al lui Hristos” (1 Petru 1:19). Ceea ce este necesar mai presus de orice pentru a avea parte de trezirea generală a religiei este o propovăduire completă, clară, inteligibilă și sânguincioasă a principalelor doctrine ale „Evangheliei harului lui Dumnezeu” (F.A. 20:24).

Adevărata trezire nu se obține prin simpla predicare *despre* trezire, ci prin propovăduirea constantă a adevărului crucial care este folosit de Duhul Sfânt ca să o producă, anume că „Hristos a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18). Cel mai eficace predicator în producerea unei treziri sfinte, profunde și spirituale

se va dovedi acela care le va acorda cea mai mare importanță acestor trei mari adevăruri: „că Hristos *a murit* pentru păcatele noastre, după Scripturi; că *a fost îngropat* și *a înviat* a treia zi, după Scripturi” (1 Cor. 15:3-4). Sunt convins că motivul pentru care atât de mulți predicatori iroiesc aproape toată puterea de convertire (vorbesc aici în sens *instructural*¹) în primii câțiva ani de lucrare, în timp ce alții continuă să aibă această putere și să își încheie alergarea cu bucurie, ține de faptul că primii abandonează simplitatea care se găsește în Hristos și se apucă să își facă predici despre chestiuni secundare, în timp ce ceilalți fac din *Hristosul răstignit* alfa și omega² lucrării lor de predicare.

O, dacă toți predicatorii lui Isus Hristos s-ar întoarce măcar câteva luni pe an la toate acele pasaje comune din care au propovăduit predici care au părut să fie atât de binecuvântate spre trezirea și mântuirea sufletelor în primii lor ani de lucrare! Dacă ai ține un șir de predici din pasaje precum Matei 11:28, Ioan 3:16, Romani 1:16, 1 Corinteni 2:2, 1 Timotei 1:12-17, sau 1 Ioan 1:7, studiind din nou și aducând toată lumina lecturii și a gândurilor lor spirituale ca să influențeze explicațiile lor și ca să le întărească, ei ar

putea predica din aceste pasaje în puterea Duhului Sfânt și cu o credință vie. Prin harul Duhului Sfânt care ar însoți propovăduirea lor, cei neconvertiți din comunitățile unde ei slujesc ar fi convertiți de îndată, ar putea avea loc o trezire mare și generală, și zeci de mii de suflete s-ar întoarce la Domnul.

Este de asemenea de o vastă importanță să prezentăm „adevărul Evangheliei” așa cum Duhul Sfânt ni l-a prezentat nouă în „Cuvântul lui Hristos” (Col. 1:5; 3:16). S-a spus pe bună dreptate că „schimbarea ordinii în adevărurile lui Dumnezeu este la fel de periculoasă și mult mai subtilă decât chiar respingerea adevărului. În fapt, a inversa ordinea înseamnă să respingem adevărul. Noi nu suntem chemați doar să păstrăm deopotrivă lucrarea lui Hristos și a Duhului în integritatea lor individuală, ci și în ordinea lor scripturală exactă”. Noi credem că adevărul înviorător că „sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:7) este marele soare central care revarsă un potop de lumină asupra întregului sistem al revelației divine. Ispășirea prin vărsarea sângelui lui Hristos este temelia creștinismului, căci singurul temei al păcii păcătoșului cu Dumnezeu se găsește în „sângele lui Isus” (1 Petru 1:2). Noi, cei care eram cândva „îndepărtați, am fost apropiați prin sângele lui Hristos. Căci El este pacea noastră” (Efes. 2:13-14); „în El avem

răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor” (Efes. 1:7); și astfel, „suntem socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui” (Rom. 3:24-25); „avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Rom. 5:1-2).

În *Catehismul Scurt* al adunării de la Westminster,³ care este considerat de toți adevărații credincioși a fi un rezumat excelent al doctrinei creștine, veți descoperi statuat același adevăr pe care l-am prezentat aici, și confirmat prin citatele de mai sus, lucru pe care l-am scris aproape zilnic de-a lungul ultimilor zece ani.

La întrebarea din acel catehism, „Ce anume cere Dumnezeu de la noi ca să putem scăpa de mânia Lui și de blestemul pe care îl merităm pentru păcat?”, răspunsul începe astfel: „Dumnezeu cere de la noi credința în Isus Hristos, pocăința spre viața veșnică...” Acest lucru arată că cei ce au scris acel catehism au fost clari în ceea ce gândeau și precisi în afirmația lor cu privire la *ordinea și poziția* acestui măreț adevăr scriptural. Ei s-au gândit că va fi cineva nerăbdător

să afle cum să scape de mânia și blestemul lui Dumnezeu pe care le merită din cauza păcatului, dar spun ei oare că primul lucru pe care trebuie să îl facă acel om ar fi să se roage cerându-L pe Duhul Sfânt, să își schimbe gândirea și să își sfințească mai înainte de toate inima păcătoasă, înainte de a crede în Isus? Nu, ci primul lucru pe care ei vor să îl vestească unui păcătos trezit este să *creadă în Domnul Isus Hristos, și să fie mântuit* (F.A. 16:31).

Acest lucru este și mai remarcabil dacă ne gândim că, atunci când au formulat din punct de vedere teologic sistemul adevărului divin, ei au plasat *chemarea eficace* prin Duhul Sfânt înaintea *îndreptăririi prin credință*. Ei îi vorbesc acolo intelectului omului convertit și creștinului instruit; dar aici, situația este inversată, iar păcătosul nerăbdător trebuie călăuzit în ceea ce trebuie să facă pentru a fi mântuit așa încât *credința* în Isus Hristos să fie pusă înaintea *pocăinței spre viața veșnică*. Acest lucru ne arată că, deși trebuie să recunoaștem întotdeauna nevoia lucrării Duhului Sfânt în crearea și exercitarea credinței mântuitoare, nu trebuie să îi cerem niciodată păcătosului tulburat să se uite către Duhul ca Mântuitorul lui, ci doar către Hristos. Să nu îndreptăm niciodată un astfel de om să caute să aibă mai întâi o schimbare *interioară*, ci una *exterioară* – o stare îndreptățită pentru a se bucura

de o inimă sfințită, prima fiind precursora⁴ necesară a celei de-a doua.

Strict vorbind, pocăința este o *schimbare a minții* sau o nouă gândire despre Dumnezeu; regenerarea este o *schimbare a inimii* sau o inimă nouă față de Dumnezeu; convertirea este o *schimbare a vieții* sau o viață nouă pentru Dumnezeu; înfierea este o *schimbare a familiei* sau o nouă relație cu Dumnezeu; sfințirea este o *schimbare a preocupărilor* sau o consacrare cu totul pentru Dumnezeu; gloriificarea este o *schimbare de loc* sau o nouă condiție înaintea lui Dumnezeu. Dar îndreptățirea, care este o *schimbare a statutului* sau o nouă poziție înaintea lui Dumnezeu, trebuie să îi fie prezentată păcătosului tulburat ca mergând înaintea tuturor acestora, căci a fi „acceptat în Preaiubitul” Isus (Efes. 1:6) este fundamentul și cauza tuturor sau, mai precis, „sămânța prețioasă” (Ps. 126:6, lit. KJV) din care survin toate celelalte, din care înfloresc și rodesc. În consecință, prima și cea mai mare îndatorire a celor care au de-a face cu sufletele trezite este să arate foarte clar acest adevăr și să le păstreze neîncetat în contact cu adevărul evanghelic binecuvântat că „omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credința în Isus Hristos” (Gal. 2:16).

Din toate acestea veți observa, dragi cititori, că nu eu stabilesc poziția pe care o doctrină trebuie să o aibă în teologie,

ci pur și simplu vorbesc despre *nevoile practice* ale unui căutător nerăbdător după mântuire. Dacă ar fi fost să îmi formulez argumentul într-o manieră teoretică, aş fi spus că ele sunt descrise prin ceea ce este denumit folosind termenul *Iehova-ism*, căci „din El, prin El, și pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci” (Rom. 11:36). Dar aici eu nu mă gândesc la un păcătos care stă înaintea tronului slavei, ci înaintea tronului de har. Eu nu încerc să rezolv aici o chestiune teologică subtilă, ci să aduc o soluție practică la o întrebare urgentă despre mântuire. Eu nu încerc să creez un sistem teologic, ci să descopăr felul și ordinea adevărului rânduit divin și potrivit ca să le aducă imediat pace sufletelor trezite și dornice de mântuire. În nădejdea că ating acest țel foarte important, eu Îl prezint „doar pe Isus” (Matei 17:8, lit. KJV), „căci El este pacea noastră” (Efes. 2:14), care a făcut „pace, prin sângele crucii Lui” (Col. 1:20), a venit și le-a „adus vestea bună a păcii” (Efes. 2:17) prin „Evanghelia [Lui] veșnică” (Apoc.

14:6) aceluia care erau departe și aceia care erau aproape (v. Efes. 2:13).

Primul pas de ordin practic către conștientizarea și recunoașterea suveranității lui Dumnezeu este să lăsăm ca „pacea lui Hristos... să stăpânească în inimile” noastre (Col. 3:15). Ați putea susține un crez sănătos cu o inimă mândră, nezdrobotă, și să fiți mai profund condamnați din această cauză. Dar dacă vreți să Îl cunoașteți pe Dumnezeu în toată strălucirea ființei și a atributelor Sale, trebuie să vedeți manifestarea acelei străluciri așa cum este întruchipată și demonstrată în Persoana lui Isus Hristos. Nu puteți cunoaște slava lui Dumnezeu ca Suveran decât când conștientizați harul Lui ca Mântuitor, căci El „a fost arătat în trup” (1 Tim. 3:16). „Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). „Nimeni nu-L cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere” (Matei 11:27).

Fragment din *The Blood of Jesus*.

William Reid (1814-1896): predicator prezbiterian scoțian.

Note bibliografice și explicative

- (1) *instrumental* - predicatorul nu are nicio putere să convertească pe cineva în natura sa omenească, dar este instrumentul lui Dumnezeu spre mântuirea omului când el propovăduiește Cuvântul cu credincioșie.
- (2) *alfa și omega* - prima și ultima literă din alfabetul limbii grecești; sensul din text este cel de începutul și finalul a ceva, punctul central.

- (3) *Catehismul Scurt* – întrebări și răspunsuri scurte menite să aducă învățătura esențială în doctrinele credinței creștine, în special față de copii; acest catehism a fost scris de un grup de 121 teologi și predicatori care s-au întâlnit la Westminster, fiind desemnați de parlamentul „puritan” să formuleze propuneri pentru reformarea Bisericii Anglicane.
- (4) precursori – ceva care precedă și indică apropierea a altceva.

* * *

Oamenii își pot schimba bisericile și doar să schimbe refugiul minciunilor lor. Dar dacă ei vin la Hristos, oricare ar fi biserica în care se află, dacă L-au găsit pe El și își pun credința în El și doar în El, pacea lor va fi ca un râu și neprihănirea lor ca valurile mării! – *Charles Spurgeon*

* * *

Nu încape îndoială că o trezire adevărată poate fi însoțită de mare agitație, dar ea nu este o parte esențială a ei; agitația poate fi foarte mare, și totuși ea să nu fie însoțită deloc de o trezire adevărată. – *B.B. Warfield*

DOCTRINELE CRUCIALE PENTRU TREZIRE

David Martyn Lloyd-Jones (1899-1981)

Doctrina îndreptățirii doar prin credință este absolut esențială. Nu a existat nicio trezire în care această doctrină să nu aibă un rol cu totul proeminent. Această doctrină pune capăt oricărui gânduri focalizate pe noi, pe bunătatea noastră, pe faptele noastre bune, pe moralitatea noastră și pe orice slujire pe care am putea să o facem. Analizați istoria trezirilor, și veți descoperi bărbați și femei care s-au simțit disperați. Ei au știut că toată bunătatea lor nu este decât o haină mânjită, și că toată neprihănirea lor este cu totul lipsită de valoare. Îi veți vedea știind că nu pot face nimic prin puterile lor și strigând la Dumnezeu după milă și

compasiune. Îndreptățirea prin credință. Actul lui Dumnezeu. „Dacă Dumnezeu nu face aceasta pentru noi”, spuneau ei, „suntem pierduți”. Așa că ei s-au dus înaintea Lui într-o stare de neajutorare totală. Ei n-au mai acordat nicio atenție și nu au mai dat nicio importanță religiozității lor din trecut, credincioșiei lor în participarea la slujbele bisericii și multor alte lucruri. Ei nu au văzut nimic bun în toate aceste lucruri, ba chiar și religia lor au văzut-o ca lipsită de valoare; nimic din ea nu avea valoare în ochii lor. Dumnezeu trebuie să fie Cel care îi îndreptățește pe păcătoși. Acesta este marele mesaj care iese la lumină în

fiecare perioadă de trezire... Conștientizarea îndreptățirii prin credință a fost ceea ce a condus cu adevărat la revărsarea Duhului. Mereu a fost așa. De aceea, nu ne putem permite să neglijăm sau să ignorăm această doctrină crucială.

Evident, cealaltă este doctrina regenerării... Ce anume ne face creștini? Lucrarea de regenerare: Duhul Sfânt face o lucrare în profunzimea ființei noastre și pune acolo un nou principiu de viață, ceva cu totul nou, astfel că se naște „omul cel nou”. Iar aceasta este întotdeauna o doctrină care iese la lumină în fiecare perioadă de trezire. Așa se ajunge invariabil în astfel de vremuri la schimbări atât de remarcabile și dramatice. Oameni care fuseseră cu totul deznădăjduiți și abandonați până și de cei mai apropiați prieteni

și cele mai apropiate rude; oameni care nu credeau că mai aveau vreo șansă de schimbare, simțind că nimic nu se poate face pentru ei, simțindu-se total deznădăjduiți, simțindu-se respinși de toți oamenii și de Dumnezeu: dintr-o dată are loc această lucrare, iar ei se descoperă făpturi noi, cu o imagine cu totul nouă asupra vieții, și nerăbdători să trăiască un nou fel de viață. *Regenerarea*. Ea iese în evidență în istoria fiecărei treziri care a avut loc în îndelunga istorie a Bisericii creștine. Cu alte cuvinte, toate lucrurile dintr-o trezire subliniază acțiunea acestui Dumnezeu suveran. El intervine. El lucrează. El face ceva. Iar acest lucru este demonstrat foarte clar prin rezultatele și efectele lucrării de regenerare.

David Martyn Lloyd-Jones (1899-1981): cunoscut predicator expozitiv și slujitor la Westminster Chapel, Londra, Anglia, 1938-68; s-a născut în Țara Galilor, Marea Britanie.

EFECTELE TREZIRII

Jonathan Edwards (1703-1758)

Oricare ar fi fost imprudențele și orice lucruri nepotrivite ar fi existat; orice vehementă a patimilor și orice porniri ale imaginației, emoțiilor și entuziasmului am văzut; oricare ar fi fost greșelile în judecată și oricât zel indiscret am fi văzut manifestat; și oricare ar fi fost agitațiile, epuizările și pornirile trupesti; totuși,

este ceva clar și notoriu că, în ultima perioadă, o mare parte a locuitorilor Noii Anglii (America în perioada colonială, n.tr.) au trăit o influență foarte neobișnuită asupra minții, influență care a fost însoțită de cele mai alese efecte.

A existat o creștere deosebită a seriozității și a atenției acordată lucrurilor

veșnice, o dispoziție de a lua aminte la ce s-a spus despre aceste lucruri, cu atenție și afecțiune; o dispoziție de a trata chestiunile religioase cu seriozitate, privindu-le ca foarte importante; de a face din ele subiectul discuțiilor; de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu predicat și de a folosi toate oportunitățile de a-l auzi; de a participa la închinarea publică la Dumnezeu și la toate îndatoririle exterioare ale religiei într-o manieră mai serioasă și decentă, astfel că există o schimbare remarcabilă și generalizată a feței Noii Anglii în aceste privințe.

Mulțimea de oameni cu vieți deșarte, fără discernământ și nepăsători din toate părțile țării este schimbată, astfel că ei au devenit serioși și cu luare aminte. Există o creștere semnificativă a preocupării pentru mântuirea sufletului prețios și pentru acea întrebare atât de importantă: „ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” (F.A. 16:30). Inimile multor oameni au fost despărțite substanțial de lucrurile acestei lumi – de avantajele, plăcerile și onorurile ei. Foarte mulți oameni din toate părțile țării au avut parte de conștiințe trezite și au conștientizat natura distructivă și consecințele păcatului, și ce lucru groaznic este să se afle sub vinovația și dezgustul lui Dumnezeu, și să trăiască fără pacea și împăcarea cu El. Ei au fost de asemenea treziți astfel încât și-au simțit scurtimea și nesiguranța vieții, realitatea lumii veșnice

și a judecății viitoare, ca și nevoia de a-L avea pe Hristos. Ei sunt mai temători de păcat, mai atenți și mai precauți, dorind să știe ce este contrar gândului și voii lui Dumnezeu ca să evite astfel de lucruri, și ce anume le cere El să facă, păzindu-se mai atent împotriva ispitelor, fiind mai veghetori asupra inimilor lor, dorind mai fierbinte să cunoască și să folosească sânguincios mijloacele mântuirii pe care Dumnezeu le-a rânduit în Cuvântul Lui. Mulți păcătoși indiferenți și ignoranți, și oameni cu o gândire orientată către lucruri deșarte au fost treziți într-un fel special.

Există o schimbare neobișnuită printre tineri în aproape întreaga Noua Anglie. Printr-o influență invizibilă și puternică asupra minților lor, ei au fost făcuți să abandoneze, într-o manieră generală și dintr-o dată acele lucruri de care erau extrem de preocupați și în care păreau să își găsească fericirea în viețile lor – lucruri pe care nimic nu i-ar fi convins anterior să le abandoneze, cum erau petrecerile, prietenii deșarte, hoinăreala în timpul nopții, chiclele și ușurătatea lor constantă, limbașul lor murdar și cântecele lor spurcate. În zadar încercaseră predicatorii să vorbească împotriva acestor lucruri, în zadar au fost date legi care să îi înfrâneze, și în zadar fusese toată vigilența guvernului și a oamenilor legii față de ei. Totuși, acești tineri par acum că au abandonat

total și aproape peste tot aceste lucruri.

Putem vedea o mare schimbare printre tineri și bătrâni în ce privește beția, umblatul prin cârciumi, vorbirea stricată și extravaganța în vestimentație. Multe persoane extrem de stricate și imorale au fost reformate și au devenit făpturi noi, lucru care se vede bine în purtarea lor exterioară. Unii, care sunt bogați și au avut parte de o educație mai bună – unii dintre tinerii galanți și tinerele snoabe, care păreau că aveau mințile înțesate numai cu petreceri deșarte și plăceri ale lumii – au fost schimbați într-un fel uimitor și au abandonat aceste vanități. Ei au devenit serioși, morți față de plăceri și păcat, și smeriți în purtarea lor.

Este *uimitor* să vedem schimbarea aceasta în anumite orașe, unde anterior nu exista decât o firavă aparență de religie sau nimic altceva decât vicii și deșertăciune. Cei din aceste locuri sunt acum transformați în alt fel de oameni. Purtarea lor anterioară caracterizată de preocupări deșarte, lumești și vicii a fost abandonată. Este ca și cum ei ar fi plecat într-o lume nouă. Gândurile lor, vorbirea lor, preocupările, dorințele și interesele lor sunt îndreptate acum către harul lui Dumnezeu, către părtășia cu Hristos, către o inimă nouă și sfințită, și către binecuvântarea, acceptarea și fericirea spirituală într-o lume viitoare.

În cea mai mare parte a Noii Anglii,

putem vedea cum Sfânta Scriptură este mult mai prețuită și folosită decât până acum. Lucrurile deosebite din ea sunt mult mai apreciate și privite ca fiind de cea mai mare importanță, fiind tot mai mult subiectele meditației și ale discuțiilor între oameni. Și alte cărți despre evlavie, care și-au câștigat de-a lungul timpului o notorietate deosebită, sunt apreciate și folosite mult pentru promovarea adevăratei evlavii, fiind citite și studiate tot mai mult. Ziua Domnului este respectată mai strict și cu o atitudine mai duhovnicească. În ultima perioadă s-au făcut multe progrese în a reconcilia diferențele dintre oameni, ei mărturisindu-și reciproc greșelile și căutând să repare rănilor ce și le-au provocat unii altora – probabil mai mult în ultimii doi ani decât în 30 de ani până acum. Aceste lucruri s-au petrecut neîndoelnic în atât de multe locuri. Puterea acestei atitudini a fost surprinzătoare în multe situații, ea distrugând ranchiune vechi, reparând dispute ce durau de mult timp și aducându-i pe cei ce păreau într-o stare de înstrăinare ireconciliabilă să își dea mâna într-o prietenie sinceră și completă. Numeroși oameni aflați sub această influență au ajuns la o conștientizare profundă a păcătoșeniei și ticăloșiei lor – păcătoșenia din viețile lor, ticăloșia nesocotirii autorității marelui Dumnezeu și a trăirii lor în dispreț față de Mântuitorul. Ei și-au

deplâns neglijența anterioară față de sufletele lor și că au pierdut atât de mult timp prețios. Păcatele vieților lor au fost puse înaintea ochilor lor în chip extraordinar, astfel că și-au conștientizat mult împietrirea inimii, vrăjmășia lor față de orice este bun și înclinația lor față de toate lucrurile rele. De asemenea, ei au conștientizat lipsa de valoare a faptelor lor religioase, văzând cât de nevrednice de atenția lui Dumnezeu erau rugăciunile, laudele și toate performanțele lor religioase. Este ceva obișnuit ca oamenii să aibă un astfel de simțământ al propriei păcătoșenii încât să se considere cei mai răi dintre toți oamenii, și că nimeni nu este atât de rău ca ei. Mulți par să fi fost convinși profund că sunt total nevrednici de vreo îndurare care să vină din mâinile lui Dumnezeu, că sunt într-o stare ticăloasă, având nevoie disperată de îndurare, și că nu ar merita nimic altceva decât focul veșnic. Acești oameni știu că Dumnezeu ar fi cu totul drept și neprihănit dacă ar trimite asupra lor condamnarea fără sfârșit, având în același timp simțământul foarte adânc al grozăviei acelor chinuri veșnice și văzându-se în pericolul de a fi aruncați în ele. Mulți au fost profund afectați de un simțământ al propriei ignoranțe, al orbirii personale și al stării complet neajutate, ca și al nevoii extreme de a căpăta mila și ajutorul divin.

Mulțimi de oameni din Noua Anglie

au fost aduși în ultima vreme la o convingere nouă și deosebită față de adevăr și față de certitudinea lucrurilor Evangheliei. Ei au ajuns la convingerea fermă că Hristos Isus este Fiul lui Dumnezeu, marele și singurul Mijlocitor al lumii, și că marile doctrine ale Evangheliei ce privesc împăcarea prin sângele Lui, acceptarea în neprihănirea Lui,¹ viața veșnică și mântuirea prin El sunt chestiuni de o veridicitate indubitabilă. Ei au manifestat o conștientizare adâncă a purității și suficienței acestui Mântuitor; a înțelepciunii și harului lui Dumnezeu care strălucesc în această cale de mântuire; a minunățiilor dragostei lui Hristos manifestată prin moartea Lui și a sincerității lui Hristos din chemarea Evangheliei. Ei au experimentat o încredere și o odihnă dulce a sufletului în Hristos ca Mântuitorul glorios, Stâncă tare și Turnul de adăpost, însoțite de o admirație și o percepție înălțătoare a gloriei perfecțiunilor divine, a măreției, sfințeniei și harului suveran ale lui Dumnezeu, ca și a altor asemenea lucruri, alături de o dragoste sensibilă, puternică și suavă față de Dumnezeu și o desfătare în El care depășesc de departe toate desfătărilor trecătoare și toate plăcerile pământești. Ei au experimentat o odihnă a sufletului în Hristos, ca partea lor de moștenire și izvorul oricărui lucru bun. Iar aceste lucruri au fost însoțite de dezgust față de

păcat și de dorințele fierbinți ale sufletului după mai multă sfințenie și asemănare cu Dumnezeu, și de conștientizarea nevoii deosebite de a avea parte de ajutorul lui Dumnezeu pentru a crește în sfințenie în viața practică.

Ei manifestă o dragoste deosebită față de toți cei ce sunt copiii lui Dumnezeu, o dragoste generală de oameni și o compasiune foarte sensibilă și blândă față de sufletele păcătoșilor, alături de dorința fierbinte pentru lărgirea Împărăției lui Hristos în lume. Aceste lucruri s-au manifestat împreună cu o preocupare constantă de a trăi o viață sfântă, cu deplângerea mare a corupției morale remanente, și cu o tânjire de a fi eliberați mai mult de trupul păcatului și al morții. Iar aceste efecte nu se văd doar în noii convertiți, ci foarte mulți dintre cei ce erau considerați anterior cei mai serioși și mai evlavioși oameni au fost mult treziți sub influența acestei lucrări, inimile lor fiind înnoite în grade mai mari de iluminare divină, de pocăință proaspătă², de smerenie și manifestări mai vii ale credinței, dragostei și bucuriei în Domnul. Mulți s-au implicat remarcabil în veghere și luptă împotriva păcatului, în alungarea oricărui idol, în a vinde totul pentru Hristos, în a se dedica în întregime lui Dumnezeu, și în a sacrifica orice lucru lumesc și carnal spre binele și creșterea spirituală a sufletelor lor. În ultima vreme am observat în unele

regiuni o înclinație neobișnuită a oamenilor de a se angaja într-un legământ solemn cu Dumnezeu. Acum, în locul întâlnirilor de la cârciumi și ale tinerilor la petreceri și în compania celor stricați, țara este plină de întâlniri a tot felul de oameni de toate vârstele, tineri și bătrâni, bărbați, femei și copii, pentru a citi Cuvântul lui Dumnezeu, pentru a se ruga și cânta laude, și pentru a discuta despre lucrurile lui Dumnezeu și ale vieții veșnice. În foarte multe locuri, principalul subiect de discuție în orice întâlnire se îndreaptă către religie și către lucrurile spirituale. În locul superficialității printre tineri, acum vedem fie deplângerea păcatului ca urmare a conștientizării vinovăției lui, fie bucuria sfântă în Hristos Isus. În locul cânteceelor spurcate, acum se aud din gurile lor cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu și a Mielului care a fost junghiat ca să îi răscumpere prin sângele Lui. Și am putut vedea această schimbare în mulțimi de oameni din întreaga țară, vreme de un an și jumătate, fără a observa vreo tendință de întoarcere la viciile și deșertăciunile anterioare.

Puterea divină a acestei lucrări s-a manifestat minunat în anumite circumstanțe despre care mi s-a spus, prin susținerea și întărirea inimilor credincioșilor în mari încercări, cum ar fi moartea copiilor sau dureri trupești foarte mari; sau în păstrarea minunată a păcii, calmului și

bucuriei sufletești într-o odihnă neschimbătoare în Dumnezeu și într-o predare suavă în mâinile Lui. Sub influența binecuvântată a acestei lucrări, unii au fost purtați prin valea umbrei morții într-o atitudine a minții calmă, luminoasă și bucurioasă.

Cu greu îmi pot închipui că ar exista un singur predicator din această țară care să nu se roage duminică de duminică, cerând ca Dumnezeu să reverse

Duhul Lui și să facă o lucrare de reformare și trezire religioasă în țară, și să ne întoarcă de la stricăciune, profanitate, necurăție, lumesc și alte păcate. Am păstrat în fiecare an zile de post și rugăciune comună înaintea lui Dumnezeu, recunoscându-ne răătăcirile, smerindu-ne din cauza păcatelor noastre și căutând iertarea și schimbarea care vin de la Dumnezeu.

Fragment din "Some Thoughts Concerning the Present Revival of Religion in New England" în *The Works of Jonathan Edwards*, Vol. 1, 374-75, The Banner of Truth Trust, www.banneroftruth.org.

Jonathan Edwards (1703-1758): predicator congregaționalist american, cunoscut pentru predicarea lui în perioada Marii Treziri din SUA, alături de George Whitefield; s-a născut la East Windsor, în Colonia Connecticut.

Note bibliografice și explicative

- (1) Vedeți și revista Vestitorul Evangheliei Harului nr. 1, *Justificarea*, și nr. 5, *Atribuirea neprihănirii*.
- (2) Vedeți revista Vestitorul Evangheliei Harului nr. 3, *Pocăința*.

* * *

Este adevărat că nu puțini sunt cei care se roagă pentru o trezire mondială, dar mie mi se pare că ar fi mai potrivit și mai biblic ca rugăciunea să fie făcută Domnului secerișului cerându-I să ridice și să trimită lucrători care să propovăduiască fără teamă și cu toată credincioșia acele adevăruri care sunt rânduite să aducă trezirea.

– A. W. Pink

PROGRAMUL LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI

- Ești păstor/prezbiter, misionar, evanghelist, diacon, învățător de școală duminicală sau lider de grup de studiu biblic desemnat oficial în biserica locală?
- Iubești cărțile creștine de calitate, care te provoacă să crești în slujirea ta?
- Crezi că poți citi 10 pagini/zi?

Înscrie-te în programul „LUCRĂTORI ÎNCERCAȚI” și primești **gratuit** până la 70 de cărți de la MAGNA GRATIA!

Informează-te din Ghidul de prezentare al programului la adresa de internet magnagratia.org/pli.html și trimite-ne cererea de înscriere completând formularul de pe internet.

„Am învățat de la autor să fiu mai atent și mai dedicat în pregătirea predicilor și la slujirea la care sunt chemat... mi-a oferit ilustrații prin care oamenii pot percepe mai bine frumusețea Evangheliei”. – I. G., păstor

„Aproape fiecare capitol m-a făcut să mă smeresc și să mă cercetez referitor la lucrarea mea”. – A.I., evanghelist

MAGNA GRATIA
Noi vestim Evanghelia harului

magnagratia.org

LITERATURĂ CREȘTINĂ DE CALITATE.
GRATUIT*.

* în format electronic

